

MoSt

Modlitebné
spoločenstvo
ECAV
na Slovensku

Umenie malých krokov

Antoine de Saint-Exupéry

Neprosím o zázrak, Pane,
ale o silu pre všedný život.
Nauč ma umeniu malých krokov.
Sprav ma vynaliezavým
a vynachádzavým,
sprav ma sebaistým v správny čas.
Obdar ma jemnocitom, aby som
dokázal odlíšiť
prvoradé od druhoradého.
Prosím o silu sebadisciplíny
a miernosti,
aby som len tak neprekĺzol životom
a svoje dni si rozumne rozdelil;
aby som neprespal záblesky svetla
a vrcholy,
a aby som si aspoň tu a tam našiel
čas na umelecký zážitok.

Dovoľ mi utvrdiť sa v tom,
že snívať o minulosti či budúcnosti
mi nepomôže.
Pomôž mi čo najlepšie zvládnuť to,
čo je najbližšie,
pomôž mi pokladať práve prežívanú
hodinu za najdôležitejšiu.
Ochráň ma pred naivnou vierou,
že v živote musí ísť všetko hladko.
Daruj mi triezve poznanie,
že ťažkosti, porážky,
neúspechy a sklamania sú
prirodzenou súčasťou života,
že vďaka nim rastieme
a dozrievame.
Pripomínaj mi, že srdce sa často
stavia proti rozumu.

PRE SOBOTNÉ VEČERY

4.1.

Narodenie z Boha je základ spasenia

Ján 3,3

Ježiš mu odpovedal: Veru, veru, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže uzrieť kráľovstvo Božie.

Asi jedna z najväčších tragédií, ktorá môže matku (ale samozrejme oboch rodičov) postihnúť, je to, keď im umrie dieťa. Myslím, že vek v tomto prípade vôbec nerozhoduje.

Pretože, čo je znakom, že je všetko v poriadku? No predsa život, či už je správaný plačom, krikom, smiechom... Ale je tam život. Rozumiem, že táto analógia je veľmi jednoduchá a prvoplánová, ale na druhej strane jasná a zrozumiteľná. Nedá sa nepochopiť. Čo je znakom, poznaním, že cirkev žije, rastie, napreduje, vplýva na svoje okolie a prináša ovocie? Že je tam osobne prítomný Ježiš Kristus – „**život náš**“ (Kol 3,4). Že je tam reálne viditeľná moc a prítomnosť Ducha Svätého, že kresťania sú „**naplnení radosťou a Duchom Svätým**“ (Sk 13,52). Ak tam nič z tohto nie je, ak je tam prostredie chladu, formalizmu, strnulosti, ak dlhodobo je stále menej a menej ľudí, je potrebné si veľmi vážne položiť otázku, či sa z cirkvi nestala len organizácia, spoločenský klub bez života z Ducha. Lebo veľmi radi v tomto klameme sami seba.

Preto si môžem v kontexte dnešnej témy a prečítaného textu v duchovnom

slova zmysle položiť túto otázku: „*Viem, že som sa znovu zarodil, z vody a ducha? Vedome a osobne? Že som poznal Pána Ježiša osobne a dôverne, že ON poznal mňa, odpustil mi moje hriechy a žije vo mne, lebo mám „pečať Ducha Svätého.“ Viem to? Musím to vedieť. Pavol to vysvetľuje a zdôrazňuje bez pochyb: „**Lebo všetci, ktorých Duch Boží vedie, sú synovia Boží. Neprijali ste predsa ducha otroctva, aby ste sa zase báli, ale prijali ste ducha synovstva, ktorým voláme: Abba, Otče! A ten istý Duch spolu s naším duchom osvedčuje, že sme Božie deti. Ale ak sme deti, sme aj dedičia, a to dedičia Boží a spoludedičia Kristovi, ak s Ním trpíme, aby sme s Ním boli aj oslávení**“ (Rim 8,14-17).*

„*Veď ste neprijali ducha otroctva, aby ste opäť žili v strachu, ale prijali ste Ducha synovstva, v ktorom voláme: „Abba, Otče.“ Tento Duch sám dosvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti*“ (Rim 8,15-16) a samozrejme slová z prvej kapitoly Jánovho evanjelia nenechávajú nič na náhodu: „**Ale tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími, tým, čo veria v Jeho meno, ktorí boli splodení nie z krvi, ani z telesnej žiadosti, ani z vôle muža, ale z Boha**“ (J 1,12-13).

Môžeš rozprávať o zmene vo svojom živote, ktorú spôsobilo čítanie a študovanie Biblie, evanjelizácia, choroba alebo svedectvo iného kresťana. O tom momente, keď sa v tebe pohlo svedomie, zažil si usvedčujúci dotyk Ducha Svätého, ktorý ťa viedol k pokániu, vyznaniu

hriechov a prijatiu Pána Ježiša ako Pána a Spasiteľa? Vieš vlastne o čom hovorím, drahý brat a sestra? O vedomom rozhodnutí!!!

Máš istotu spasenia? Máš svedectvo Ducha, že si Božím dieťaťom? Môžeš tu na tom mieste, kde toto čítaš, vyznať s apoštolom Pavlom: „**Kristus vo mne, tá nádej slávy**“? (Kol 1,27).

Ak túto istotu nemáš, tak práve tebe Pán Ježiš adresuje slová: „**Veru, veru, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže uzrieť kráľovstvo Božie.**“

Prvým narodením sa stávame ľudskými deťmi. Druhým narodením sa stávame deťmi Božími. Znovuzrodenie je podmienené vlastným rozhodnutím, vlastnou vôľou pod usvedčením Ducha Svätého, ktorý nás vedie k Pánovi Ježišovi, ku Jeho krížu a očisťujúcej krvi: „**Ale tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími, tým, čo veria v Jeho meno, ktorí boli splodení nie z krvi, ani z telesnej žiadosti, ani z vôle muža, ale z Boha**“ (J 1,12-13).

V tom okamihu, keď sa v pokání pokoríš pred Bohom, vo viere prijmeš Ježiša Krista ako svojho Pána, Spasiteľa a Záchrancu, ON ťa znovu zrodí k živej nádeji. Keď prinesieš svoj starý, hriešny a vinou obťažovaný život pod kríž Pána Ježiša a úprimne HO poprosíš o odpustenie, je tvoja hriešna minulosť vymazaná: „**Dlžobný úpis, ktorý s predpismi (zákonu) proti nám bol a nám prekážal, vymazal a odstránil, pribijúc ho na kríž**“ (Kol 2,14).

Členstvo v cirkvi nie je rozhodujúce, lebo kto chce byť zachránený pre večnosť a od budúceho Božieho hnevu, musí prežiť obrátenie a znovuzrodenie. TO platí pre všetkých ľudí bez ohľadu na to, kde sú registrovaní. Tieto zápisy Boha

nezaujímajú. Ide o to, či je tvoje meno zapísané v Knihe života! „**A ak niekto nebol zapísaný v Knihe života, zvrhli ho do ohnivého jazera**“ (Zjav 21,15).

Je tam tvoje meno zapísané? Ak tú istotu nemáš, tak je najvyšší čas na pokánie a otvorenie srdca pre Pána Ježiša.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujem, Bože, za Tvoj dar večného života. Ďakujem, že ho dávaš už teraz, aby sme žili duchom pre večnosť. Odpusť, že dávam príliš veľa priestoru pre to, čo večné nie je. Posilňuj ma na vnútornom človeku, nech žijem Krista, nie seba. Amen.*

Svedectvo: Ako som si uvedomil/a, že mi Boh daroval spasenie.

Rozhovor: Na základe čoho sme spasení? Čo je viera a akú potrebujeme ku spásu?

Podporme sa v nesení Evanjelia.
Prosme za misionárov.

11.1.

Nemôžeme riadiť narodenie sa z Boha

Ján 3,7-8

„**Nediv sa, že som ti povedal: Treba sa ti znova narodiť**“ (Ján 3,7).

Tieto slová Pána Ježiša mnohých pobúrili vtedy a možno aj dnes. Veď človek sa narodí po deviatich mesiacoch tehotenstva. To je fakt, ktorý nemožno prekrútiť. Prichádzame na tento svet, či chceme, alebo nie. Nepýtali sa nás, či sa chceme narodiť, alebo nie. Mnohým to ani nie je dopriate, keď ich o život oberajú už v matkinom lone. Takže sa narodím ... z tela. Toto je realita,

a tomu každý porozumie. Lenže my sa neskladáme len z tela – z hmoty, ale aj z duše a ducha. Duša, to je naše myslenie, city a vôľa, ktoré nám pomáhajú prežívať na tejto zemi. Ale to, čo nás bude teraz viac zaujímať, je náš duch. Toho nám vdýchol Pán Boh, aby sme boli v úzkom kontakte s Ním. Je to ako heslo pre náš bankový účet. Bez neho sa k peniazom nedostaneme. Teda, ak náš duch nežije, nemôžeme byť v Božej blízkosti. Čo môžeme urobiť, keď sme si nie istí tým, že je náš duch naozaj aktívny?

„Vietor veje, kam chce, čuješ jeho hlas, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide: tak je s každým, kto sa narodil z Ducha!“ Poďme preskúmať tieto verše, možno sa nám podarí lepšie pochopiť, ako to vlastne je:

Potrebuje sa narodiť z Ducha. Teda z Ducha Svätého. Duch Svätý je tretia Božia osoba. Vychádza od Boha, aby viedol tých, ktorí svoje srdcia odovzdali Pánovi Ježišovi. Takže prvou podmienkou je: obrátiť sa tvárou k Bohu, teda prijať Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa, v ktorého som uveril/a, že zomrel za moje hriechy, očistil ma a tak ma zachránil zo smrti do večného života. Toto môžeme vykonať aj sami, alebo pomocou bratov a sestier, ktorí sa za nás môžu pomodliť.

Keď som sa obrátila k Pánovi Ježišovi ja, bolo to počas filmu Evanjelium podľa Matúša, kde je na konci výzva so slovami Pána Ježiša: **„Príďte ku Mne všetci, ktorí ste preťažení, a Ja vám dám odpočinutie!“** Bola som vtedy v takej zložitej životnej situácii, že som už túžila radšej zomrieť, aby sa to všetko skončilo. Ale počas tej modlitby ma obklopila taká láska, v ktorej som zrazu pochopila, že toto som celý svoj život hľadala a po tomto som túžila. Tá láska bol sám Pán Ježiš

a toto mi už nikdy nikto nezoberie, aj keď ma mnohí vtedy pokladali za blázna. To bol však len prvý krok.

Milovala som svojho Spasiteľa, kúpila som si Bibliu, začala som si ju čítať, sestry ma vzali do modlitebného spoločenstva, kde som sa začala učiť modliť. Potom ma pán farár poslal vyučovať náboženstvo do školy, čo bolo vlastne vyučovanie pre mňa osobne, lebo ma tam viedol sám Duch Svätý, lebo som dovtedy nemala žiadne poznatky a sama som žasla, o čom hovorím. A toto bol vlastne druhý krok: narodenie sa z Ducha. A to vykonal sám Boh. My to musíme len prijať a žiť podľa toho.

Takže, ak máš pocit, že ťa ešte nevedie Duch, modli sa, vyhľadávaj spoločenstvo horlivých modlitebníkov, čítaj Božie Slovo, volaj k Pánu Bohu! Každého, kto volá, Pán Boh vypočuje! On nás tak miluje, že túži po tom, aby sme svoj život úplne odovzdali do Jeho rúk!

Modlitba: *Ďakujeme Ti, Otče nebeský, za Tvoju lásku zjavenú v Ježišovi Kristovi, ktorý zomrel za nás hriešnikov, aby nás prinavrátil do Tvojej blízkosti. Ďakujeme, že Ty neodvrhneš nikoho a zmiluješ sa nad tými, ktorí oľutujú svoje hriechy a túžia po novom živote. Prosím Ťa za všetkých, ktorí Ti ešte nepatria, aby si sa ich Ty sám dotkol. Prosím Ťa aj za tých, ktorých ešte nevedie Duch Svätý, aby si sa ich Ty zmocnil a znovuzrodil ich ducha, aby mali istotu, že Ti patria a Ty ich vedieš. Ďakujeme za všetko, čo v Tebe máme. Nech je oslávené Tvoje Sväté meno na veky vekov. Amen.*

Rozhovor o tom, ako som uveril/a, čo sa v mojom živote tým zmenilo, či mám istotu aj v tom, že ma znovuzrodil Duch Svätý, a ako ma to zmenilo, či to vníma aj moje okolie.

Prosme za to, aby sme boli živí, horliví kresťania, ktorí túžia byť v úzkom spoločenstve s Bohom, ako aj v zhromaždeniach, aby sme svojimi svedectvami privádzali aj iných ku Kristovi.

Alica Pipperová

18.1.

Znak znovuzrodenia

Rímskym 7,21-23

Čítal som príbeh zo zámoria. Za misiónárom prišiel človek: „*Beda mi, lebo zápasia vo mne dve duše. Kým som sa neobrátil, mal som len jednu – čiernu. Teraz mám aj bielu a bojujú v mojom vnútri.*“

Prečo je to tak?

Telo ešte nie je znovuzrodené. Bude až so zaznením poslednej trúby, ako je napísané v 1. Korintským 15. Stále má svoje žiadosti, ktoré musíme dávať na kríž (Galatským 5). Musíme ho prinášať ako živú obeť rozumnej bohoslužby.

Na druhej strane duch – vnútorný človek – už je narodený z Boha a preto radostne súhlasí s Božím zákonom. Nehreší, diabol sa ho nedotýka (1J 5,18).

Znovuzrodenie nám otvára oči. Jasnejšie vidíme hriech v našom tele. Pretože Duch Kristov prebýva v našom duchu a On je aj Pravda. Ukazuje pravdivo každé temno v nás. Ale ukazuje ho v láske a odpúšťa. Ponúka obviazanie z rán, ktoré nám hriech spôsobil. To však neznamená, že Ježiš hriech zľahčuje, ale upevňuje nás, aby sme ďalej išli v spravodlivosti.

Pavol na konci kapitoly, ktorú čítame, zvolal (Rímskym 7,24): ***Ja biedny človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti?***

Telo smrti bol spôsob popravy v Ríme. Vrahovi priviazali mŕtvolu na

chrbát a musel ju nosiť, kým ho to nezašlo. Hrozná vec. Krutá a bolestivá.

Práve preto, že hriech je neskutočne zlý, nevieme si ho plne priznať. Skrývame sa sami pred sebou. Zľahčujeme si ho, aby sme sa necítili úplne zle. Dávame si akési „tabletky proti bolesti“, nech ho nevnímame. Jednoducho povedané: umŕtvujeme sa vnútorne.

Ale nové narodenie prináša do ducha nový život a tak sa oživí aj precítenie hriechu v nás. Začínajú nás trápiť veci, ktoré sme predtým brali zľahka. Je to nepríjemné, ale liečivé. Uzdravujúce.

Ako je to s nami naozaj? Zažívame takýto vnútorný zápas ako Pavol? Trápi nás, že máme dve duše – čiernu a bielu a tie stále zápasia? Alebo si len tak hovoríme: „*Veď robím len také, čo ostatní okolo mňa, takže je všetko v poriadku.*“

Niektó si zasa môže povedať: „*Veď robím veci inak, než ostatní, takže som OK.*“, ale v každom prípade musíme vedieť, že sebaspokojnosť nie je v poriadku. Chýba jej práve to najdôležitejšie: Narodenie zhora. Narodenie do Krista, ktorý je Pravdou. On nám zoberie pokoj, ktorý zakladáme na sebe. A pridá večný pokoj, ktorý vie dať iba On.

Modlitba: *Ďakujem, Bože, za Tvoju múdrosť, ktorú nám dávaš prostredníctvom Biblie. Odpusť, že ju málo beriem vážne. Veď ma Tvojím Duchom, nech mám dušu upriamenú na Písmo. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh pomohol zväčšiť nad telesnými žiadosťami.

Rozhovor: Ako prežívame napätie medzi telom a duchom?

Podporme sa v posilňovaní na vnútornom človeku. Snažme sa žiť tak, aby telesnosť nebola v strede spoločenstva.

Prosme za školstvo.

Peter Dubec

25.1.

Duch v nás je z Boha a nehreší

1. Jána 5,18

Naozaj sú niektorí ľudia bez hriechu? Naozaj sú takí? Možno si niekto povie: „Ja áno, nikoho som nezabil!“, ale keď sa pozrie na seba vo svetle Ježišových slov z Matúša 5, rýchlo stratí sebedomie. Dokonca môžeme čítať (Rímskym 3,23): **Všetci totiž zhrešili a nemajú slávy Božej.**

Klame teda Biblia? Protirečí si? Určite nie. Len treba pochopiť, ktorého človeka má na mysli. O ktorom hovorí, že nezhešil. Predsa o tom vnútornom! Spomeňme si na (R 7,22): „**Podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom.**“ A začne nám svať. Áno, presne tento nehreší, lebo s radosťou súhlasí s Božím zákonom. Nemusí sa vôbec premáhať ku spravodlivosti, lebo z nej má radosť.

Samozrejme, je tu ešte naša stará prirodzenosť, ktorá to duchu kazí. Čo s ňou? Musí byť „umŕtvená“ – vydaná „**v živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, ...rozumnú službu Bohu**“ (R 12,2).

Medzi naše životné úlohy teda patrí: Objaviť v sebe znovuzrodeného ducha a nechať ho vládnuť nad telom. Posilňovať sa na vnútornom človeku, aby zvládol tlaky zo strany nášho starého ja. Aby naše ego nemohlo víťaziť. Aby nemohlo prinášať svoje zlé skutky.

Ako je to s nami? Vieme v sebe nájsť to narodené z Boha, čo nehreší? Teda živého ducha? Živíme ho dôsledne a staráme sa o jeho zdravie a silu, aspoň tak ako o telo?

Nezabúdajme, že len duch nás spája s Bohom, ktorý je tiež duch. Apoštoli

hovorili o tele ako o dočasnom príbytku, preto sa starajme o vnútorného človeka omnoho dôslednejšie, ako o to viditeľné a pominuteľné z nás.

Modlitba: *Ďakujem, Bože, za ducha, ktorého si vo mne oživil. Odpusť, že ho nechávam v pozadí a potom padám do hriechu. Posilňuj ma na vnútornom človeku, nech obstojím v každej situácii. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh pomohol prekonať nejaký hriech.

Rozhovor: Vieme rozlíšiť, kde je v nás zdroj hriechu a kde zdroj svätosti?

Podporme sa v správnom živote. Povzbudzujme jedni druhých, aby sme odolali v pokušení.

Prosme za justíciu, políciu, prokuratúru...

Peter Dubec

1.2.

Duchom umŕtvujeme telo

Galatským 5,24

Poznáš kresťana či kresťanku, ktorý/á má pod kontrolou všetky svoje vášne a žiadostivosť? Alebo si to ty sám/sama? Ja sa musím úprimne priznať, že hoci už pár rôčkov kráčam s Pánom Ježišom a vrelo Ho milujem, v mnohých oblastiach života zlyhávam, až som z toho naozaj niekedy znechutená. Často vyslovím slová, ktoré neskôr horko oľutujem, alebo ma uchváti rozhorčenosť a hnev. Snažím sa každý deň všetko odovzdať do Božích rúk a všetko poddať pod Ježišovu vládu, a predsa sa zrazu niečo udeje, čo ma vykoľají a správam sa až príliš telesne. Áno, ukrižujem si každé ráno svoje telo, ale kým pribijem posledný klinec, už je dole

na zemi. Denne musím prosieť o milosť a zmilovanie, ako aj pomoc od môjho Spasiteľa.

Takže toto je náš boj ducha proti telu. Raz je telo hore, raz duch, aspoň u mňa. Čo s tým robiť?!? Budeme víťazi či porazení v duchovnej oblasti? Nie! Už raz a navždy sme sa stali víťazmi v Kristovej krvi, ktorý tento boj vyhral! Ale nakoľko naše nohy chodia ešte stále po tejto zemi, môžeme sa potknúť, a aj spadnúť. Dôležité je však opäť vstať, oprášiť si kolená a kráčať s hlavou a srdcom upriameným k Bohu. Vedome si musíme umŕtvovať všetky naše vášne i žiadostivosť, pokiaľ to sami zvládneme. Dôležitejšie je však aj toto úplne podriaďiť Pánovi Ježišovi, aby nám v tom pomohol! On nikdy túto pomoc neodmietne, ak to myslíme naozaj úprimne a priložíme k tomu celé svoje srdce.

Tak, ako milý brat, drahá sestra: *dáme sa na túto cestu posvätenia sa? Budeme sa snažiť žiť tak, aby sme šírili tú nádhernú Kristovu vôňu a rozdávali aj Jeho úžasnú lásku, ktorá oslobodí ešte mnohých z otroctva hriechu a tela, ako oslobodila nás?*

„Lebo Boh nás nepovolal k nečistote, ale v posvätení“ (1Tes 4,7).

Modlitba: *Drahý Otče nebeský, ďakujeme, že Ti môžeme patriť. Pomôž nám, aby sme žili čistý a svätý život v Tvojom Synovi – Pánovi Ježišovi, ktorý nás vyslobodil z hriechu tela a očistil svätou krvou. Veď nás Duchom Svätým, aby sme vedeli každý deň ukrižovať svoje telo s jeho žiadostami a vášňami, ktoré by nám mohli ublížiť. Ďakujeme, že vykonáš viac ako prosíme, aby sme radostne dobehli do cieľa! Amen.*

Rozhovor: Aké vášne alebo žiadosti ma ešte ovládajú, a ako proti tomu môžem bojovať

Prosme za čistý život v posvätení s Pánom Ježišom.

Alica Pipperová

8.2.

Chodenie v Duchu, ktorý dal život nového narodenia, oslobodzuje od zákona hriechu a smrti

Rim.8,2

Zákon životodarného Ducha v Kristovi Ježišovi oslobodil ťa totiž od zákona hriechu a smrti.

V predchádzajúcich kapitolách listu Rímskym ukázal Pavol, že život bez milosti Ježiša Krista znamená porážku, biedu a poviazenie hriechom. Znamená to otroctvo, súd a smrť. Hneď v prvých veršoch ôsmej kapitoly vidíme, že duchovný život, sloboda od odsúdenia a od otroctva hriechu, víťazstvo nad hriechom a spoločenstvo s Bohom, plné pokoja, radosti a istoty pochádza len a jedine skrze zjednotenie s Ježišom Kristom a to tak, že v našom vnútri – v srdci prebýva Duch Svätý.

Nad nami vládne „zákon ducha“, ktorý vedie k životu. Je to oživujúca moc Ducha Svätého, ktorá pôsobí v srdci každého veriaceho – skutočného veriaceho, ktorý odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi. Tu nemá formalizmus a príslušnosť k tej „pravej“ cirkvi žiadne miesto. Duch Svätý bude prebývať iba v srdci, ktoré bolo v pokání „obnovené“ Pánom Ježišom Kristom a obmyté Jeho drahocennou krvou.

Duch svätý vchádza do hriešnika a vyslobodzuje ho z moci hriechu. Takýto človek už potom nie je pod mo-

cou hriechu a zákona – táto moc bola v jeho živote zlomená a odstránená. „**Ak je Kristus vo vás, tak je telo mŕtve pre hriech, ale duch je živý pre spravodlivosť**“ (Rim 8,10). Zákon ducha sa začína uplatňovať naplno v momente, keď sa veriaci človek zaviazal poslúchať vedenie Ducha Svätého. V jeho živote pôsobí nová moc, ktorá mu dáva silu a umožňuje prekonávať hriech.

Počítajme však s tým, že diabol urobí všetko preto, aby nám toto spoločenstvo znehodnotil, obmedzil, ale aj zničil. Je nazvaný „**žalobca bratov**“ (Zjav 12,10) a „**otec lži**“ (J 8,45). Systematicky sa snaží, aby sme sa cítili odsúdení, špinaví, či len takí úbohí hriešnici, o ktorých Boh vlastne ani nemá záujem, lebo sú vraj nehodní stáť pred Ním. Aká je však podľa Písma pravda o nás, ktorí „**chodíme a žijeme Duchom Svätým**“?

Už niet pre nás žiadneho odsúdenia

Sme oslobodení od zákona hriechu a smrti

Telo je mŕtve pre hriech

On oživí aj naše smrteľné telá Svojím Duchom, ktorý prebýva v nás

Toto je pravda, na ktorú môžeme postaviť svoj život, celú istotu svojho bytia. Je to uistenie, ktoré si nikdy nesmieme nechať vziať. Aj preto dáva apoštol taký dôraz na to, akým smerom je upriamená naša myseľ. Vie, že iba tak v ťažkých chvíľach skúšok či útokov toho zlého dokážeme odolať, obstať, ostať vernými. To, na čo upriamime svoju myseľ, to rozhodne, či padneme, alebo obстоjíme. Pretože to, čoho je naša myseľ plná, čím alebo kým sa nechávame ovplyvňovať – to neoklameme! „**Napokon premýšľajte, bratia, o všetkom, čo je pravdivé, čo čestné, čo spravodlivé, čo čisté, čo ľúbez- né, čo príjemné, o všetkom, čo je cnostné**

a čo chválytebné!“ (Fil 4,8) (Na chvíľku sa zastavme a urobme si malú inventúru našich myšlienok v tomto týždni a tiež toho, čo si do mysle púšťame. Asi viacerí potrebujeme robiť pokánie a zmenu). Život a pokoj môžu zakúšať a žiť iba tí, ktorí majú zmýšľanie Ducha.

V protiklade tohto premýšľania píše Pavol vážne: „**zmýšľanie tela** (telesné zmýšľanie) **je nepriateľstvom voči Bohu**“. Taký človek žije sám pre seba, nepotrebuje Boha, skôr v Ňom vidí ohrozenie svojej „slobody“. Lenže tým žije ako „**Boží nepriateľ**.“

Môžeš o sebe s pokorou povedať, že si Boží priateľ? (Jak 4,4-5).

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujem, Bože, za Tvojho Ducha, ktorého môžeme nasledovať a tak veľa získavať. Odpusť, že Ho občas ignorujem na svoju škodu. Daj mi vieru, ktorá ma silne spojí s Tvojím Duchom. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh oslobodil od zákona hriechu a smrti.

Rozhovor: Ako žijem? V mŕtvych predpisoch, ktoré nevládzem plniť? Alebo v zákone Ducha, ktorý ma oživuje a posilňuje?

Podporme sa vo viere, ktorá nasleduje Ducha Svätého.

Prosme za cirkev, aby žila Duchom a šírila svieži život.

15.2.

Šiesty zmysel

1.Korintským 15, 42-44

Tak aj pri zmŕtvychvstání. Rozsieva sa porušiteľné, vzkriesené je neporušiteľné;

rozsieva sa neslávne, vzkriesené je slávne; rozsieva sa slabé, vzkriesené je silné; rozsieva sa telo telesné, vzkriesené je telo duchovné. Lebo ako je telesné telo, tak je aj duchovné.

V Domove dôchodcov mám priateľa – ateistu. Už pár rokov je po mozgovej príhode. Bol to veľmi aktívny človek a zrazu ostal bezvládný, odkázaný na invalidný vozík a opateru. Neverí v Boha, ani vo vzkriesenie. Rád s ním debatujem, je úprimný a povie, čo si myslí. A spoločne hľadáme odpovede na otázky sveta a života... ukazujú sa, že na mnohé otázky nemá uspokojivé odpovede, hoci je veľmi sčítaný – mozog mu stále funguje veľmi dobre, ochrnuté sú len niektoré funkcie – jedna strana tela je nepohyblivá.

Vraj všetko vzniklo samo od seba. Celý vesmír. A život na našu zem priniesli mimozemšťania. Ibaže stále nevie, ako vznikli mimozemšťania. A odkiaľ vlastne prišli...

Rád s ním rozprávam aj preto, že ma núti premýšľať nad mojou vierou a jej obsahom. Medziiným aj s tými mimozemšťanmi... Uvedomil som si, že súčasný rozvoj vedy a techniky a ľudského myslenia mi vo viere pomáha. Napríklad tým, že už aj veda hľadá známky života vo vesmíre, pripúšťa možnosť života v inej forme, a veľa vie o živote tu, na zemi. O hmote. Organickej, anorganickej, molekulách, bunkách, atónoch, energiách.. Že nijaká hmota sa nemôže stratiť, iba sa mení na inú hmotu, alebo na energiu...

A všetky tieto veci mi prišli na myseľ pri texte o zmŕtvychvstání, o tele telesnom a duchovnom... a mnohých iných otázkach našej viery v Ježiša Krista a v Trojjediného Pána Boha:

Je telo telesné a duchovné... vykládame si to rôzne. Najmä Nová zmluva o tom hovorí naozaj veľa. Ale je jeden úplne jednoduchý význam; poznáme ho z každodenného života: Máme dobrú, alebo zlú náladu. Dokonca aj tí najbohatší sa občas cítia zle, hoci majú takmer všetko pre telesný život.

Čo vlastne ovplyvňuje naše pocity? Čo spôsobuje, že často je chudobný človek šťastnejší, než bohatý. Dokonca aj nemocný môže mať lepšie pocity, ako zdravý...??? Čo je v našom živote také dôležité? Poviem to stručne a jednoducho – je to viera. Viera v Boha a vo večný život: *Verím v hriechov odpustenie, tela z mŕtvych vzkriesenie a večný život.*

Uvedomil som si – dnešný vedecký svet nám to vysvetľuje veľmi podrobne a zrozumiteľne – že náš mozog, naše myslenie funguje na základe zmyslových podnetov. Máme 5 zmyslov a tie informujú náš mozog, ktorý to potom spracuje a usmerňuje funkčnosť nášho telesného života... Ale čo svet pocitov?

Zdá sa, že naše zmysly a náš mozog to nevedia vyriešiť – iba ak – iba ak by sme mali nejaký ďalší zmysel... (Odporúčam knihu L. Ódora: Rýchlokurz geniality).

A ja som presvedčený, že ho máme: máme šiesty zmysel a ním je – viera. Ibaže práve tento zmysel bol už tam v raji napadnutý a poškodený, zdevastovaný, zničený pokušiteľom. Nie celkom... stále žijeme vierou a nie videním (2Kor 5,7). To, čo je najdôležitejšie, vidíme srdcom... ale už veľmi skreslene. Pretože podstatou viery je práve viera v Boha, *v hriechov odpustenie, tela z mŕtvych vzkriesenie a život večný*. Viera je zmysel, ktorý vidí „za obzor“, za kopce. Vníma Trojjediného Boha, vníma „iný svet“, – vníma a roz-

lišuje vnútorný a vonkajší svet i život, vníma to najdôležitejšie – vzťahový svet. Svet vzťahov a v ňom tri základné piliere: **vieru, lásku, nádej**. Je toho oveľa viac, to iba naznačujem, veľmi stručne... Vníma svet mimo nášho sveta, či „za svetom“...

Prví ľudia podľa toho žili vo vzťahu s Bohom „iba“ vierou. Verili Mu, dôverovali. On rozhodoval, čo je dobro a čo nie a oni to rešpektovali... Chodili s Bohom vierou, nie videním. Nevedeli o Ňom viac, ako my, keďže On je pre človeka „Nepochopiteľný a nevnímateľný“. Až prišiel pokušiteľ s tým stromom a spochybnil ich vieru... *Boh vám nedopraje to najlepšie a tak ďalej...* A oni *vzali a zjedli*. Vzali život a rozhodovanie do vlastných rúk. My tomu rozumieme lepšie, než Boh... Šiesty zmysel bol zničený. Ľudia stratili vieru, už nevideli za obzor, už nevnímali Božiu lásku, už nedôverovali.. a výsledok vidíme každý deň okolo seba a... v sebe. JA!

Ten príbeh pod rajským stromom nám rozpráva o tom, že človek stratil šiesty zmysel – vieru. Zmysel, ktorým vnímal Boha.... Ostalo mu iba telo, stal sa iba telesným... A celá Biblia je vlastne o tom, ako to Boh napravnúje a napravil.

Ja osobne mám takú teológiu, že vlastne stvorenie ešte nebolo dokončené, ešte pokračuje a dovŕšené bude až druhým príchodom Pána Ježiša, Kráľa...

Vianoce, Veľký piatok, veľkonočné ráno, zoslanie Ducha Svätého... to sú tie najdôležitejšie kroky Božej spásy, záchrany... A cirkev, ktorá zvestuje radostnú zvesť...

To, čo bolo pokazené, zničené, je napravené. Urobil to Boh, keďže človek to nedokázal práve preto, že má poškodený, alebo zničený šiesty zmysel – vieru. Ostala mu iba „telesná“ viera, vnímanie

viditeľných vecí. Boh však patrí do „iné-
ho sveta“.

Preto hovoríme, že sme spasení vierou a nie skutkami. Všetko urobil Boh a my sme pozvaní na hostinu – **už je všetko pripravené, podte...** To je pozvanie aj našich dní. Ešte sme v telesnom tele, ale v Kristu, vierou v Neho, skrze Neho, prostredníctvom Neho – je tu už aj náznak duchovného... O tom je Duch Svätý, tretia Osoba Trojice...

Sú to naozaj iba náznaky, možno by stálo za to, urobiť na túto tému konferenciu MoS.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujem, Bože, za vieru, ktorou môžeme vnímať viac. Odpusť, že ju tak málo používam. Posilňuj ma na vnútornom človeku, nech vierou vnímam všetko, čo mám. Amen.*

Svedectvo: Ako mi viera ukázala dôležité veci.

Rozhovor: Znovuzrodením získavame živého ducha. O čo viac nám umožňuje vnímať?

Podporme sa v rozvíjaní duchovných darov. Modlime sa jedni za druhých.

Prosme za cirkev, aby oplývala duchovnými darmi, najmä prorockom, ako stojí v Písme.

22.2.

Narodení z Boha, alebo z diabla?

Ján 8,44-47

Títo ľudia prišli za Pánom Ježišom, aby Ho počúvali. Verili Mu, že ich uzdraví. Verili, že povie niečo dôležité do ich

života. Povedali by sme: „*Sú veriaci, a možno aj viac než my. Veď boli ochotní tak dlho nasledovať Krista. Počúvať Ho na pálave slnka a niekedy aj o hlade.*“

Lenže ich viera mala svoje hranice. Keď ich Spasiteľ prekročil, začali sa vzpierať. Agresivita sa stupňovala a z tých, čo išli za Ježišom, sa stali Jeho odporcovia. A On im dal jasnú odpoveď: „**Vý ste z otca diabla.**“

Ako je to s nami? Má naša viera hranice: „*Áno, Ježiš nech nás spasí, nech nám pomáha, nech uzdravuje. Ale žiadne príliš tvrdé slová! Môj život je môj život a On nech ho nemení na Jeho obraz!*“?

Ako sa cítime, keď Pán Ježiš prekračuje naše náboženské predstavy? Keď nám povie, že sme to nerobili správne, že zbytočne robíme to, alebo ono?

Teraz si možno predstavíme tých druhých. Áno, oni to robia zle. Možno sú príliš moderní, možno príliš zastaralí. Možno chodia do zboru príliš veľa, možno príliš málo. Radi by sme ich usmernili, že majú byť takí, ako to vyhovuje nám.

Ale Pán Ježiš prichádza s tým, že On je Boh. On je Pán. Pán nad nami, aj nad našimi zvyklosťami, aj nad našimi názormi, či súdmi. Máme byť takí, ako chce On. Ako vyhovuje Jemu.

Ešte raz: Ako sa cítime, keď On prekračuje naše náboženské predstavy? Nahneváme sa, alebo činíme pokánie?

Počul som prirovnanie: Aký je rozdiel medzi ovcou a vlkom? Keď pastier púšťa ovce do košiara a klepne im po hlave, sklonia ju. Keď sa medzi ne tlačí vlk a pocíti klepnutie, začne hrýzť.

Sme ochotní nechať si od večného Pastiera klepnúť po hlave?

Ako to robí? Ak nám ťuká na dušu? Aj cez Cirkev – Jeho telo. Sme v nej rozdelení na viac skupín. Povedzme mladí/starí.

Tí, čo slúžia skôr dušou a tí, čo telom... Každá z týchto skupín má niečo dobré a niečo zlé.

Keď sa stretneme, vieme sa pred tými druhými skloniť v pokore, že majú niečo lepšie, ako my? Alebo sme nervózni, keď prežívajú zbožnosť inak? Nehovorím, že sa musíme úplne prerobiť na ich obraz. Len sa pýtam, či nami lomcuje zlosť, alebo ich vieme vnímať podľa (F 2,3): „**nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnotnejších než seba.**“

Iných máme pokladať za hodnotnejších. Dokonca aj tých, čo navštevujú iné denominácie... Nie nehovorím, že máme opakovať ich chyby, ale máme sa vzdať tých našich, kde sme na tom horšie, ako iní kresťania.

Niekedy dokonca vidíme, že svet nás predbieha v niečom dobrom. Vtedy sa musíme veľmi zamyslieť nad sebou. Veď máme Ducha Svätého, ktorý nás vedie do dokonalého dobra. Mali by sme byť bezkonkurenčne najlepši!

Alebo sme Ducha uhasili? (1Tes 5,19). Zamyslime sa nad tým a činme pokánie, kým nie je neskoro. Nenechajme sa ukolísť vlastnou zbožnosťou. Nezatvrdíme srdcia v duchovnej pýche.

Tiež si musíme spomenúť, čo znamená slovo *diabolos*. Je to *ohovárač*. Kto ohovára, nasleduje diabla. Samozrejme, niekedy treba upozorniť na nebezpečného človeka, pokiaľ šíri zlo. Ale veľmi často sa ohovára kvôli veciam, ktoré nesedia nášmu egu a často klamlivo. Vtedy je už jasný pôvodca – otec lží, ktorého nasledujeme.

Dajme si teda pozor, kto je naším duchovným otcom naozaj. Či nás vedie Duch Svätý, alebo niečo zlé. Nechajme sa Bohom premieňať, nech v nás bu-

duje Jeho kráľovstvo. Nech v nás nechá odumrieť, čo sa Mu nepáči a ožiť, čo Mu je milé.

Modlitba: *Ďakujem, Bože, za Tvoju dobrotu a odpustenie, že si nás vyviedol z moci diabla. Odpusť, že sa ním občas nechávam spútať. Vyslobodzuju ma neustále a dávaj múdrosť, aby mi ostávala sloboda v Tebe. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh vyviedol z osídla satana.

Rozhovor: Aké pasce nám nastavuje diabol? Ako sa im vieme vyhnúť?

Podporme sa modlitbami a svedectvami, nech sme pevnejší v duchovnom boji.

Prosme za ľudí, ktorí na modlitbách zápasia za slobodu v Kristovi.

Peter Dubec

1.3.

Božími deťmi sa stávame po prijatí Pána Ježiša

Ján 1,12

Ale tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími, tým, čo veria v Jeho meno (J 1,12).

Tak ako to teda je? Kto je a kto nie je Božím dieťaťom? Kto si môže takto povedať s úctou, celou vážnosťou a zároveň pokojom a radosťou? Ak je niečo otázkou uistenia v identite, tak je to práve táto otázka.

Je niekoľko dôvodov, prečo na ňu musíme mať istú a pevnú odpoveď:

Diablova úspešná taktika, ktorá sa žiaľ veľmi udomácnila aj v našej cirkvi, v mysliach mnohých tých, ktorí chodia do kostola, spočíva práve v neistote svo-

jej identity. Výrazy ako: „*snáď sa Pán Boh zmiluje*“, „*snáď mi Pán Boh odpustí*“, „*ja neviem, či pôjdem do neba, to vie iba Boh*“, „*veď ja som pokrstený a konfirmovaný....*“ a podobné vyhlásenia počúvame veľmi často. V podstate týchto slov chýba osobné poznanie Ježiša Krista, chýba svedectvo obrátenia. Mnohí by oponovali, že toto nie je „evanjelické“. Tak čo je „evanjelické“? Boh, ktorý necháva ľudí v neistote svojej budúcnosti? Boh, ktorému stačí, že človeka pokrstíme ako bábkato a myslíme si, že tým je všetko vybavené? Že ten človek sa už tým pádom znovuzrodil? Nie je to skôr o tom, že takto posielame ľudí do zatratenia, lebo im naočkujeme, že toto stačí a už netreba žiadne svedectvo života, žiadny posvätený a od hriechu oddelený život? Že sú Božie deti, lebo majú nejaké úkony, ktoré za ne urobili rodičia a krstní rodičia – neraz bez živého vzťahu s Bohom. Že stačí, keď na konfirmácii niečo odmemorujú, nasľubujú a tvária sa pritom správne zbožne? Ak by toto bola pravda, tak máme preplnené kostoly, radostných a šťastných veriacich. Ježiš ale hľadá na ovocie a život svätosti a nie na formy a tradície, ktoré si tá či oná cirkev určí ako „spásonosné.“

Čo je ale biblické? No v prvom rade skúsenosť Ducha Svätého. Jednoducho človek, ktorý vie, že dal svoj život Ježišovi Kristovi, že HO prijal za Pána a Spasiteľa, ten to vie. Apoštol Pavol to nemohol napísať jasnejšie: „*Lebo všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Boží synovia. Veď ste neprijali ducha otroctva, aby ste opäť žili v strachu, ale prijali ste Ducha synovstva, v ktorom voláme: „Abba, Otče.“ Tento Duch sám dosvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti. Ale ak sme deti, sme aj dedičia, Boží de-*

dičia a Kristovi spoludedičia, aby sme, ak spolu trpíme, boli spolu aj oslávení“ (Rim 8,14-17).

Biblický – Boží pohľad je čiernobiely, či sa to niekomu páči, alebo nie. Alebo človek žije pod milosťou, alebo pod Božím hnevom. Žiadna „zlatá stredná cesta“ neexistuje.

Ale tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími, tým, čo veria v Jeho meno.

Keď sa človek narodí prvýkrát, dedí hriechu prirodzenosť, ktorá pramení z neposlušnosti Adama v záhrade Eden. Nikto nemusí učiť dieťa, ako hrešiť. Prirodzene nasleduje vlastné zlé túžby, ktoré vedú k takým hriechom ako je klamstvo, krádež či nenávisť. Namiesto toho, aby sa stal Božím dieťaťom, sa stáva dieťaťom neposlušnosti a hnevu. ***„Tak (naplnil) aj vás, mŕtvych pre vlastné prestúpenie a hriechy, v ktorých ste kedysi žili primerane veku tohto sveta, podľa kniežata mocnosti vzduchu, ducha pôsobiaceho teraz v neposlušných synoch. Medzi nimi sme aj my všetci žili kedysi podľa žiadosti svojho tela, vykonávali vôľu tela a myšlienok a boli sme od prírody deťmi hnevu ako aj ostatní“*** (Ef 2,1-3). Ako *deti hnevu* si zaslúžime byť oddelení od Boha – v pekle. Našťastie však pasáž pokračuje: ***„Ale Boh, bohatý na zmilovanie, pre Svoju veľkú lásku, ktorou si nás zamiloval, obživil nás s Kristom, keď sme boli mŕtvi v prestúpeniach – veď milosťou ste spasení!“*** (Ef 2,4-5). Ako môžeme byť živými *s Kristom* / znovu sa narodiť / stať sa Božím dieťaťom? Musíme prijať Ježiša!

Po prvé, musíme uznať, že Ježiš je večný Syn Boží, ktorý sa stal človekom. Naša odpoveď musí byť **pokánie**

(odvrátenie sa od hriechu) a **dôvera** v moc Baránkovej krvi, ktorá jediná má moc nás očistiť od každého hriechu.

Po druhé, musíme **veriť v Ježiša ako Spasiteľa.** Boží plán bol obetovať na kríži Svojho dokonalého Syna, ktorý zaplatil trest, ktorý si zaslúžime za naše hriechy: smrť. Kristova smrť oslobodí od trestu a moci hriechu tých, ktorí Ho prijmu.

Po tretie, musíme **nasledovať Ježiša ako Pána.** Po tom, čo Krista vyzdvihol ako víťaza nad hriechom a smrťou, Mu Boh dal všetku autoritu (Efezským 1,20-23). Ježiš vedie všetkých, ktorí Ho prijali; On bude súdiť všetkých, ktorí Ho odmietajú (Skutky 10,42). Prostredníctvom Božej milosti nám Boh dáva pokánie a vieru v Spasiteľa a Pána; sme znovu narodení k novému životu ako deti Božie. Iba tí, ktorí prijmu Ježiša – nie iba vedia o Ňom, ale tí, ktorí sa spoliehajú na Neho pre spásu, podriaďujú sa Mu ako Pánovi a milujú Ho ako najväčší poklad – stávajú sa Božím dieťaťom. Staň sa Božím dieťaťom! ***„Ale tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími, tým, čo veria v Jeho meno, ktorí boli splodení nie z krvi, ani z telesnej žiadosti, ani z vôle muža, ale z Boha“*** (J 1,12-13).

Práve istota, ktorú ti dáva Duch Svätý, že si Božím dieťaťom, v tebe vzbudí lásku a prijatie. A zároveň aj odpor a nenávisť voči hriechu, voči všetkému, či by tvojho Nebeského Otecka urážalo a pohoršovalo. A ak aj padneš, neboj sa. Veď Ján predsa hovorí – píše aj nám: ***„Deti moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili. Ale ak niekto zhreší, máme obhajcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého“*** (1J 2,1).

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujem, Bože, za Pána Ježiša, ktorý nám priniesol večný život. Odpušť, že Ho tak málo prijímam. Posilňuj moju vieru a lásku k Nemu. Amen.*

Svedectvo: Ako ma prijatie Pána Ježiša zmenilo.

Rozhovor: Čo znamená prijať Pána Ježiša?

Podporme sa vo viere, že v Kristovi je to najlepšie, čo môžeme získať.

Prosme za evanjelizátorov.

8.3.

Znak znovuzrodenia – milovať nepriateľov

Matúš 5,44-45

Priznám sa, že ak by som bol Ježišov poslucháč 1. storočia, stál v zástupe ľudí, ktorí mali to privilégium Ho počúvať naživo, tak po pár jeho rečiach by som sa začal báť, s čím príde, na čo dá dôraz, čo podľa mojej mienky a pohľadu skomplikuje a sťažuje. A nemohol by som Ho len tak odbiť kývnutím ruky, či poľutovaniahodným úškrnom, pretože, ak by som bol ku sebe úprimný a otvorený, niečo by ma na Jeho slovách fascinovalo, doslova elektrizovalo. Asi by som sa cítil ako ten dav na hore, kde Ježiš predniesol svoju slávnú reč. „*Keď Ježiš dokončil tieto reči, zástupy sa veľmi divili Jeho učeniu, lebo ich učil ako ten, kto má moc, a nie ako ich zákonníci*“ (Mat 7,28-29).

Jedno z tých vyjadrení, s ktorým by som mal v spoločnosti, kde platilo „*oko za oko a zub za zub*“ zásadný problém, tak to boli jeho slová: „*Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov, dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú,*

čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia, a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú a vám sa protivia; aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach; veď On dáva vychádzať slnku na zlých aj na dobrých a zosiela dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých“ (Mt 5,44-45).

Prečo? Prečo by som to mal robiť? Dnešný svet sa riadi skôr „darwinovskou“ myšlienkou, kde prežijú len tí najlepší a na tých druhých nezáleží. Ide iba o to: čo ja, kedy ja, ako ja, kde ja a aby bolo aj tak nakoniec po mojom, aby som sa ja mal dobre a užíval si, veď si to zaslúžim. A že niekomu v mojej snahe za budovaním a milovaním svojho ja ublížim, zraním ho, zneužijem či použijem - no a čo? Jeho problém. Dnešná spoločnosť masírovaná všadeprítomnými médiami a internetom dokonale zhltna aj s navijakom diablovu lož z rajskej záhrady: „*Had však povedal žene: Vôbec nezomriete; ale Boh vie, že v ten deň, keď budete z neho jesť, otvorí sa vám oči a budete ako Boh; budete vedieť, čo je dobro a čo zlo*“ (1M 3,4-5). No a ktorý vzbúrenec voči svätému Bohu by nechcel byť ako Boh?

No do tohto sveta, ktorý je v moci zlého a ktorý by chcel byť „*ako Boh*“ vložil Pán Ježiš Svoju cirkev, Svoju milovanú nevestu, vzácnu a bez poškvrny. A Svojej neveste určil a vytvoril nový štandard pre vzťahy. Ježiš vysvetlil, že milovať tých, ktorí nás milujú, je ľahké a môžu to robiť aj neveriaci či pohanovia. Potom nám prikazuje: „*Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mat 5,48).

Pomocou ilustrácie vychádzajúceho slnka a dažďa, ktorý padá na dobrých aj zlých, ukazuje Ježiš Božiu nerozlišujúcu lásku ku všetkým ľuďom. Jeho učení-

ci potom musia odrážať Jeho charakter a prejavovať rovnakú nerozlišujúcu lásku k priateľom aj nepriateľom. Ježiš nás učí, že musíme žiť podľa vyššej normy, než akú očakáva svet – normy, ktorú nie je možné dosiahnuť vlastnými silami. Len vďaka moci Božieho Ducha môže Jeho ľud skutočne milovať a modliť sa za tých, ktorí mu chcú ublížiť (Rimanom 12,14-21). Práve takýmto postojom máme byť „**dokonalí, ako je dokonalý náš nebeský otec.**“ Samozrejme, našim vlastným úsilím je to nemožné a ak by sme sa o to čo i len trochu snažili, tak nevyhnutne zlyháme, budeme frustrovaní, deprimovaní a znechutení. Možno až s pocitom nenávisťi voči ľuďom aj Bohu. Pretože toto je pre človeka nedostihnuteľný štandard, teda to, čo požadoval židovský zákon: „**Lebo keby niekto celý zákon zachoval, ale previnil by sa v jednom (prikázaní), previnil sa proti všetkým**“ (Jak 2,10).

To, čo Pán Ježiš požaduje, môže splniť iba ON, a to tak, že sa my staneme chrámami Ducha Svätého, že sám Pán Ježiš bude „**vierou prebývať v našich srdciach... a vy, zakorenení a založení v láske, aby ste mohli so všetkými svätými vystihnúť, aká je to šírka a dĺžka, výška a hĺbka, a poznať Kristovu lásku, ktorá prevyšuje všetko poznanie; aby ste sa dali naplniť celou Božou plnosťou**“ (Ef 3,17-19). Rešpektovať a splniť tento príkaz Pána Ježiša nedokáže náboženský človek, ani ten, kto vyrastal v tradícii, či nejakých formách kresťanského náboženstva. Pretože takí ľudia sú naučení žiť a ísť z vlastných síl. Toto je schopný iba človek, ktorý v pokání a zlomenosti prijal Pána Ježiša do života ako Pána a Spasiteľa, žije v poslušnosti Písmu a vedeniu Ducha Svätého. Jednoducho sa musí znovuzrodiť.

A prakticky, sám osobne viem, aké je to ťažké a náročné sa za niekoho modliť, či mu dokonca žehnať, hlavne keď vám ublíži, zasadne si na vás, neprávom vás očierni a ohovorí, či otvorene nenávidí. Ako takýchto ľudí milovať? Ako sa za nich modliť?

Na začiatku, keď ťa do toho Boh volá, alebo nastane v tvojom živote taká okolnosť, je to často hlavne o poslušnosti a dôvere. Aj o sebazaprení. Koľkokrát sa osobne v takýchto situáciách modlím: „*Pane, daj mi silu sa za toho človeka modliť, lebo ja nechcem, ani to tak necítim a ani nemám slová. Prosím, nauč ma to.*“ Často si pri tom čítam slová z Písma o žehnaní, pokoji či dôvere. Po čase sa mi stane, že keď si na „nepriateľa“ spomeniem, alebo ho stretnem, automaticky sa za neho začnem modliť v zmysle žehnania, aby sa Pán dotkol jeho srdca, aby ho uzdravil, zmenil, otvoril mu srdce pre pravdu. Modlím sa aj za svoju ochranu pred démonskými útokmi skrze toho človeka, odmietam moc slov z jeho úst, ak sú útočné, ponížujúce, vulgárne či zosmiešňujúce. O to viac sa za neho prihovám. A dávam ho do Božej starostlivosti, do Jeho rúk, do JEHO pôsobenia. Presne ako píše Pavol: „**nepomstite sa, milovaní, ale ponechajte to hnevu (Božiemu) – lebo je napísané: Mne patrí pomsta, Ja odplatím; hovorí Pán. Naopak: ak je tvoj nepriateľ hladný, nakrm ho; ak je smädný, napoj ho; lebo keď tak urobíš, žeravé uhlie zhrnieš mu na hlavu. Nedaj sa premôcť zlému, ale zlé premáhaj dobrom!**“ (Rim 12,19-21). A nezabúdajme v takýchto zápasoch na moc modlitby spoločenstva, blízkych bratov a sestier. Je to silné duchovné krytie a podpora.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujem, Bože, za Tvoju lásku, ktorá je nekonečná a prijíma aj zlých. Odpusť, že ju málo nasledujem. Prenikaj ma Tvojím Duchom, nech vo mne rozlieva lásku k Tebe aj ku všetkým. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Pán dal silu milovať nepriateľov.

Rozhovor: Prečo máme milovať nepriateľov? Spomeňme si pritom na tých svojich, čo nám ublížili, aby to nebola všeobecná úroveň.

Podporme sa v chápaní všetkých ľudí.

Prosme za správne chápanie Evanjelia. Za školy, nech ho správne vyučujú.

15.3.

Keď nás Duch Boží vedie

Rimanom 8,14-18

Ak máš deti, vieš, aké to je milovať ich, starať sa o nich, báť sa o ich životy. Aj my sme synmi, či dcérami niekoho. Splodil nás otecko, porodila mamička. Ak nám ešte žijú rodičia, môžeme ich starostlivosť a lásku opätovať. Nik sa nikdy viac nebál o svoje deti, ako oni. Aspoň to tak funguje u zdravých ľudí a v normálnych vzťahoch.

Ale tu vidíme ešte vyšší stupeň. Skrze Ducha Svätého sa stávame Božími deťmi. To je ešte nádhernejší a kvalitnejší vzťah. Boh tak miluje človeka, ktorého stvoril na Svoj obraz, ktorý sa Mu predsa vzpriecil a paktoval s hriechom, že neváhal obetovať život Svojho prvorodeného Syna. Čistého, nevinného Baránka, ktorý pokorne niesol všetky hriechy a vyniesol na drevo kríža, aby to padlé ľudstvo, kto-

ré v Neho uverí, vyslobodil a prinavrátil k Otcovi!

Keď to čítaš, či ti srdce neplesá? Či neprežívaš tú obrovskú radosť z toho, že Ťa sám Pán Boh nazval synom či dcérou? Nie je dôležité pohlavie, ale skutočnosť, že je mojím Otcom. Syn či dcéra – rovnakí dedičia Otcovho kráľovstva.

Neprijali sme teda ducha otroctva, aby sme sa zase báli, ale prijali sme ducha synovstva, ktorým môžeme volať: Abba, Otče! Milovaný Otecko! Mnohých často poburuje, ak niekto Boha nazýva Otecko. Ale to je predsa to najkrajšie pomenovanie pre Toho, ktorého milujeme. A konáme to vždy v bázni a úcte.

Tak sa teda, drahí súrodenci, aj dnes radujme z toho, že sme Božie deti, že máme tú obrovskú výsadu i zodpovednosť, že Ho poznáme a môžeme o Ňom hovoriť aj iným, aby zatúžili po tom, aby Ho aj oni spoznali! A možno ak ešte aj mnoho trpíme na tejto zemi, máme rôzne ťažké skúšky, nemusíme si však zúfať, lebo máme od Boha úžasné zaslúbenie:

„Lebo tak súdím, že utrpenia terajšej doby nie sú rovné sláve, ktorá sa má zjaviť na nás!“ (Rim 8,18).

Modlitba: *Abba, Otče! Ak by som už ani nepovedala viac, v tomto je všetko, čo potrebujem! Lebo potrebujem Teba, Otecko môj milovaný! Amen.*

Rozhovor: Ako prežívame to, že sme synovia a dcéry živého Boha, v čom nám to pomáha a k čomu zaväzuje.

Prosme za to, aby sme nikdy nesklamali Svojho Otecka, aby sme boli Jeho dobré a poslušné deti, ktoré sú dedičmi Kráľovstva Božieho.

Alica Pipperová

22.3.

Láska svedčí o narodení z Boha

1.Jána 3,10

Slovo *znovuzrodenie* sa stalo niečím tajomným. Samozrejme, ono je nadpozemské a neviditeľné. Prináša ho Duch Svätý, ktorý veje, kam chce. Nevidíme Ho, hoci pôsobí veľmi silne. Ale napriek tejto tajomnosti nemožno znovuzrodenie utajiť.

Prečo? Lebo je to narodenie z Boha, ktorý je láskou. A lásku vnímať vieme. Teraz nehovorím o zvláštnych pocitoch, keď sme zamilovaní a nerozumieme sami sebe. Po grécky sa táto láska nazýva *eros*. Boh je láska **agapé**. Aj v nej je síce niečo neviditeľné a tajomné, ale vidieť ju veľmi dobre. Stačí sa pozrieť na kríž. Pán Ježiš zaprel Seba, aby nám priniesol nás. Aby sme mohli mať slobodu na duchu. Na ducha, ktorý je našou skutočnou identitou. Inými slovami, práve náš duch je to naše skutočné ja. Ale bolo mŕtve v hriechoch.

Kristova obeť a vzkriesenie nám priniesli práve život pre ducha. Narodenie nášho skutočného ja, ktoré je na obraz Toho, čo si hovorí JHVH, teda „**JA SOM**“.

Začneme žiť svoju identitu, ktorá je vlastne identitou Krista. Lebo náš duch je jedno s Duchom Božím. S láskou *agapé*, ktorú je možné poznať podľa sebaobete. Nie takej sebaobete, že: „*Pozrite, aký som ja hrdina, oslavujte ma! Buďte mi vďační.*“, prípadne: „*Pozrite na mňa! Aká som ja obeť. Lutujte ma.*“

Ale sebaobete z lásky: „*Urobil som to, lebo sa v tom cítim byť samým sebou.*“

Človeku sa teda zmení nastavenie života pri znovuzrození. Zmení sa v hĺbke. Zmení sa smer.

Človek aj predtým môže prejavíť lásku. Môže urobiť niečo dobré, alebo sa usmievať. Ale tvorí si pritom účet. Chce odmenu. Možno uznanie, možno protihodnotu, možno úctu. Kristov Duch je však iný. Ako sa nechal Spasiteľ ponížiť z lásky, tak aj nám dáva ducha, ktorý miluje napriek ponížovaniu.

Keď sa rozprávame o znovuzrození, nehovorme o nejakých obradoch. Zamerajme sa na *agapé*: Pribudla vo mne láska, ktorá tam predtým nebola? Nechávam ju v sebe žiť a rozvíjam ju? Obohacujem ňou svet?

Modlitba: *Ďakujem, Bože, že si láskou. Ďakujem, že keď sa narodíme z Teba, narodíme sa do lásky. Odpusť, že dávam v sebe príliš veľa priestoru svetu a egu. Prenikaj ma Tvojím Duchom, nech láska vo mne víťazí. Amen.*

Svedectvo: Ako vo mne Duch Boží vzbudil lásku.

Rozhovor: Ako rozpoznávame Duča Svätého?

Podporme sa v skutkoch lásky. Zjednotme sa ako spoločenstvo pod vedením Duča Svätého v službe nejakej skupine ľudí.

Prosme za diakoniú.

Peter Dubec

29.3.

Nové narodenie srdca

Ezechiel 36,26

Príbeh navráteného raja

„*Pred Tvojou tvárou je sýtosť radosti, v Tvojej pravici je večná blaženosť*“ (Ž 16,11b).

Pýtaš sa: *Ako to, že ja tú radosť necítim!? Ako to, že som kresťan, chodím do*

kostola, ale nebadám, že by sa Boh o mňa staral?! Odhaľme a zničme príčinu tejto duchovnej biedy:

Boží plán pre človeka

V 1.kap. 1.Mojžišovej čítame o nevídanej sláve Božej, o veľkolepom tvorivom Umelcovi zeme a vesmíru. Ocitneme sa v rozprávkovo nádhernom raji, **tu začína vzrušujúci príbeh večnej lásky Boha k ľuďom:** Adam a Eva sú obklopení dych vyrážajúcou krásou, žijú príbeh šťastia, bezpečia, pokoja. Je tu len jedna podmienka, ktorá by mohla narušiť čaro idylly: tajuplný strom v rajskej záhrade. Boh im hovorí: *Všetko môžete! Ale jedno nie: „Nejedzte ovocie zo stromu poznania dobra a zla, lebo zomriete“* (1M 2,17). *Dôverujte Mi a budete žiť vo večnej radosťi vy i vaše potomstvo.* Zdalo by sa, že takáto „maličkosť“ uprostred podmanivého bohatstva krás a dobrôt nijako nenaruší čarovnú idylu našich prarodičov.

Diabol obchádza ako revúci lev, hľadájú, koho by zožral... (1Pt 5,8)

Zdanie pokoja neraz klame – **uprostred idylly raja sa ukrývalo zlo: „Had bol ľstivejší nad všetky poľné zvieratá... Či naozaj riekol Boh...?! Nebojte sa, nezomriete!“** (1M 3,1-6). Adam a Eva spochybnením Božích slov stratili ostražitosť, **porušili Boží zákaz a jedli. A čaro raja sa pominulo. Následky neposlušnosti Evy a jej Adama nivočia ľudstvo i zem doposiaľ:** boli vyhnaní z raja, lebo dovolili zlu – hriechu vstúpiť do svojho vnútra; ich srdce stratilo schopnosť milovať a stali sa duchovne mŕtvymi! **Duchovne mŕtvi (so zmrzačeným srdcom) sa od tejto tragédie rodíme na zem všetci.** Naše srdcia sú zlé – o tom svedčia desivé zvesti o vraždách, podvo-

doch, vojnách... **Hriech sa šíri svetom ako mor. A človek, Bohom stvorený, nemiluje Boha, ale hriech! Obrovská tragédia!**

Hľadanie Boha

Ale Boh nám dal večnosť do srdca a tá túžba i výčitky svedomia z hriechov mnohých omínajú. **Hľadajú Boha. Len či Ho hľadajú v Pravde!?** Ak nám ktosi radí, že stačí chodiť do kostola, hrať na organe, spievať v spevokole, slušne sa správať... neuspokojte sa. Takéto náboženstvo je mŕtve. Ak to poslúchnete, zahyniete!

Cesta do života s Bohom vedie cez nové narodenie

„Či môžete robiť dobre, keď ste sa naučili zle robiť?“ (Jer 13,23b).

My nedokážeme žiadnymi skutkami zmeniť na požehnanie túto kliatbu zdedenú od našich prarodičov. **Dobrá radu večného života dáva Pán Ježiš Nikodémovi: Treba sa vám znovu narodiť ... z Ducha!** (J 3,6.7) **„Dám Svojho Ducha do vášho vnútra a spôsobím, aby ste chodili podľa Mojich ustanovení, zachovávali a plnili Moje nariadenia“** (Ez 36,27). Skrze Ducha Svätého dostávame nové srdcia, ktoré milujú Boha! **Ako sa to môže stať?** Keď v pokání prosíme Pána Ježiša, aby nám odpustil naše hriechy a aby sa stal navždy naším Pánom, stane sa najväčší zázrak: **Duchovne ožijeme a sme noví, Boží. Naše hriechy sú odpustené, obmyté krvou Baránka! V našich srdciach si urobil Duch Svätý chrám. A z beznádejných i zahorknutých ľudí sú Božie deti plné šťastia, radosti. Lebo Otec miluje Svoje deti!** Už nikdy pre ne nebude nič nádhernejšie ako byť so svojim Otcom a v Jeho Slove!

Milovaní! Dajte sa zachrániť!

Ako vidí ľud s novým (Božím) srdcom náš Boh:

„Ale vy ste vyvoleným rodom, kráľovským kňazstvom, svätým národom, vlastným Jemu ľuďom“ (1Pt 2,9).

A my, ľud svätou krvou Baránka vykúpený, spievame s jasotom nové piesne nášmu Bohu a naše srdcia sa kochajú v Jeho nevýslovnej kráse. **A tento očarujúci príbeh navráteného raja budeme žiť naveky. Pánovi Ježišovi patrí veľká vďaka!**

Modlitba: *Ďakujeme Ti, dobrý Bože, že Ty si nám daroval Syna, že v Jeho*

obeti máme odpustenie hriechov, sme vytrhnutí z tmy satana a prenesení do svetla Božieho a už na zemi sa smieme dotýkať nebeských blažeností raja. Tebe patriť je nádherné. Amen.

Svedectvo: Ako som sa znovu narodil, aká duchovná zmena sa so mnou udiala.

Rozhovor: Prečo je existenčne dôležité znovu sa duchovne narodiť

Prosme za duchovnú záchranu našich rodín i všetkých ľudí.

Danka Zubčáková

Modlitba – charakteristický znak pravého kresťanského života

Neprestajne sa modlite! Za všetko ďakujte, lebo taká je Božia vôľa pri vás v Kristovi Ježišovi (1. Tesaloničanom 5,17-18)

Modlitba je prirodzený prejav novej prirodzenosti, jedna z najnormálnejších funkcií Ducha, ktorý vo veriacom prebýva, a jedna z vecí, ktoré sú podstatným sprievodcom spasenia. Modlitba je vyjadrenie kresťanovej závislosti na Bohu, našej ľudskej slabosti, ktorá sa obracia ku všemohúcej sile. Skutočná modlitba je prejavom nášho uvedomovania si Božích možností, moci, sily a lásky, že On príde a pomôže. Slovom: modlitba je závislosť na Bohu a je prirodzeným prejavom novej prirodzenosti kresťana.

V súlade s tým by zvyk modliť sa mal byť viditeľnou charakteristikou všetkých, ktorí tvrdia, že sú znovuzrodení kresťania. Modlitba je nazývaná dýchaním duchovného života. Keď sa na tento svet narodí dieťa, samozrejme očakávame, že bude dýchať; a ak nedýcha, vieme, že tu nie je život. Podobne ak niekto vyznáva, že sa znovu narodil do Božej rodiny, právom očakávame, že taký bude dýchať duchovný vzduch modlitby.

Modlitba je spoločenstvo s Bohom. Keď sa modlíme, hovoríme s Bohom, a keď čítame Bibliu, On hovorí s nami. Potom dostávame potravu a silu, po ktorej túži nová prirodzenosť. V celej Biblii a po všetky veky bola modlitba charakteristikou Božieho ľudu. Najväčší Boží Služobník, Pán Ježiš Kristus, bol celkom Mužom modlitby. V evanjeliách Ho mnohokrát vidíme na modlitbe. Niekedy sa modlil celú noc a inokedy vstával skoro pred rozvidnením, aby sa modlil. Nuž, ak On potreboval byť tak často na modlitbe, o čo viac to potrebujeme my? Snažme sa teda urobiť modlitbu charakteristickým znakom svojho života.

*R. K. Campbell
Z kalendára Pán je blízko*

Odpustenie je podstatné pre účinnú modlitbu

A keď sa chystáte k modlitbám, odpúšťajte, ak máte niečo proti niekomu, aby aj vám odpustil previnenia váš Otec, ktorý je v nebesiach (Marek 11,25).

Dve veci sú nevyhnutné, ak naše modlitby majú byť vypočuté a daná na ne odpoveď: viera smerom k Bohu a odpustenie smerom k ostatným. Sám Pán ich v týchto pamätných slovách spojil, a my nesmieme rozpájať to, čo On spolu spojil. Iné miesta v Písme nás učia tie isté veci. Napríklad (1. Tim 2,8): „**bez hnevu**“ – žiadne tvrdé pocity voči druhým, a „**bez pochybovania**“ – viera v Boha. V tom môže byť tajomstvo mnohých modlitieb bez odpovedí.

Dvaja bratia kľčia v tom istom modlitebnom zhromaždení. To, že sú tam, ukazuje, že majú nejakú vieru v Boha, ale majú tvrdé myšlienky bez odpustenia jeden voči druhému; ich modlitby sú márne a prázdne slová.

Musíme skúšať svoje srdce, lebo modliť sa musíme; nikdy v našich dňoch nebolo obdobie, kedy modlitby boli viac potrebné, a to jednak súkromné, tak aj verejné. Musíme sa modliť vo viere, že **On je, a že odplatí tým, ktorí Ho usilovne hľadajú**, ale nechce nás počuť, ak jeden druhému neodpustíme. S nami jednal s plnou ochotou odpustiť, zmazal celý náš dlh voči Sebe, a my musíme niesť Jeho charakter voči všetkým, či už sú blízko alebo ďaleko, či je to brat alebo sestra v Pánovi, alebo človek zo sveta. **Ak neodpúšťame, nie je nám ako deťom odpustené a spoločenstvo s Bohom, naším Otcom, je prerušené, Jeho Duch je zarmútený.**

Toto je čas, keď tvrdé pocity by mali byť súdené, urážky odpustené, rozpory zahojené a spoločenstvo obnovené, takže spojená a účinná modlitba môže vystupovať z vážnych, úprimných a spolu súhlasiacich srdiec k Bohu. „**Pretože Pán je veľmi ľútostivý a milosrdný**“ k ľuďom v ich biedach a ku Svojim svätým v ich zmätenosti a obavách (Jak 5,11).

J. T. Mawson
Z kalendára Pán je blízko

Pavlova modlitba

Preto kľakám na kolena pred Otcom, ... aby vám podľa bohatstva Svojej slávy dal skrze Svojho Ducha mocne zosilniť na vnútornom človeku; aby Kristus prebýval vierou vo vašich srdciach (Efezským 3,14-17).

Keď Boh dá veriacim niečo na ich požehnanie alebo na ich posilnenie, potom nie podľa našich obmedzených predstáv, lež podľa božskej a nebeskej miery. Nech si od neho vyprosujeme čokoľvek – nikdy to nemôže byť viac, ako nám On môže dať. On dáva „**podľa bohatstva Svojej slávy – nesmierne viac ako prosíme alebo rozumieme, podľa moci, ktorá pôsobí v nás**“ (v. 20).

Modlitba apoštola Pavla v Efezským 3 sa podobá kytici najvyšších duchovných prosieb. Prvá prosba znie: „**Aby vám dal... mocou byť posilnený skrze Svojho Ducha na vnútornom človekovi.**“ Apoštol poznal ľudskú slabosť zo skúseností. Poznal význam Pánových slov: „**Bezo mňa nemôžete nič urobiť**“ (Ján 15,5). Počul ale tiež povzbudzujúce slová Pána Ježiša: „**Dosť ti je moja milosť. Lebo moja moc sa dokonáva v slabosti**“ (2Kor 12,9). To je dôvod, prečo vo svojej modlitbe najskôr prosí, aby boli skrze Ducha Svätého posilnení na vnútornom človeku. Duch Svätý prebýva v každom pravom veriacom – na to apoštol už poukázal (Ef 1,13).

Ako veľmi sú Božie deti odkázané na to, aby boli posilňované Božou silou! Mali by sme napodobňovať apoštola Pavla a prosieť Otca, aby aj nám „**dal podľa bohatstva Svojej slávy... byť posilnený na vnútornom človekovi**“.

Z kalendára Pán je blízko

Nevypočuté modlitby?

Posadil ma do hustej temnoty ako naveky mŕtvych. Postavil stenu vôkol mňa, aby som nemohol vyjsť, zaťažil moje putá. Hoci o pomoc volám a kričím, modlitbe mojej zatarasil cestu (Žalospěvy – Pláč Jeremiášov 3,6-8).

Ako je to len možné? Tu je jeden, ktorý volá k Bohu a nenachádza žiadnu odpoveď, áno, nadobúda dojem, že Boh jeho modlitby úplne odmieta. Či azda Boh nie vždy „**vypočúva modlitbu**“ (Žalm 65,3)?

Prorok Jeremiáš sa cíti vo svojom srdci ničivo zasiahnutý, pretože Jeruzalem je zničený a ľud bol odvedený do babylonského zajatia. A teraz vo svojich „Nárekoch“ vylieva celú svoju horkosť. Vo svojej krajine má pocit, že Boh pred ním zatvára Svoje ucho. A predsa nám jeho životný príbeh ukazuje, že tento verný muž mal Boží súhlas v takom rozsahu, ako len málokto.

Z toho sa môžeme niečo naučiť: aj my si môžeme vo veľkom trápení myslieť, že naše modlitby nevystupujú k Bohu. Ale nezáleží na tom, čo my pociťujeme, ale záleží na Bohu, ktorý nič neprehliada. Preto by sme nikdy nemali byť v modlitbe malomyseľní; prosíme Boha, aby obnovil našu dôveru.

Ale prečo Boh nechal vôbec Jeremiáša prísť do takéhoto postavenia? Prečo aj skladateľ žalmov Dávid cítil: „**Môj Bože, volám vodne, a neodpovedáš; volám v noci, a niet mi utíšenia**“ (Žalm 22,3)? Nie preto, že nám má byť pripomenutý Jeden väčší: náš Pán, ktorý v Božom súde pre naše hriechy skutočne nenašiel žiadnu odpoveď? Aké je to otrasné, že On, ktorý vždy vedel, že Boh má v Ňom zaľúbenie, videl v tých troch hodinách tmy na križi nebo nad Sebou zatvorené, kým nebola vyprázdnená posledná kvapka z kalicha Božieho hnevu! – Ďakujeme Mu za to?

Z kalendára Pán je blízko

Kráľovstvo Božie vstupuje do nášho sveta – odvaha viery

(Podnety k odvahe viery)

Nestrácajte teda dôveru: čaká ju veľká odmena. Musíte byť vytrvalí, aby ste vyplnili vôľu Božiu a dosiahli zaslúbenie. Lebo ešte máličko, a príde Ten, ktorý má prísť, a nebude meškať. (už je tu!) Môj spravodlivý bude žiť z viery, ak sa však zbabelo utiahol, moja duša nebude mať v ňom zaľúbenie. Ale my nie sme zbabelci, aby sme zahynuli: my sme veriaci, aby sme si zachránili život (Žid 10, 35-39)

Viera je zaiste podstatou toho, čoho sa nádejame, a dôvodom toho, čo nevidíme. Vierou chápeme, že veky povstali slovom Božím, aby - čo je viditeľné - nepovstalo z viditeľného (ale povstalo z neviditeľného) (Žid 11,1-38).

Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá, nezávidí, láska sa nevystatuje a nenadáva; nie je neslušná, nie je sebecká, nerozčuluje sa, nezmyšľa zle, neraduje sa z nepravosti, ale teší sa s pravdou; všetko znáša, všetkému verí, všetkého sa nádejá, všetko pretrpí (1Kor 13, 4-7).

Apoštol Ján charakterizuje kresťanov ako ľudí, ktorí ***poznali a uverili v lásku, ktorú má Boh k nám. Boh je láska, a kto zostáva v láske, zostáva v Bohu a Boh zostáva v ňom*** (1J 4,15-16). To je jadrom, podstatou a obsahom viery v Boha.

Pisateľ listu Židom o viere polemizuje v 10. a 11. kapitole s „vedeckými názormi“ vtedajšej aj dnešnej doby:

Viera je zaiste podstatou toho, čoho sa nádejame, a dôvodom toho, čo nevidíme... Vierou chápeme, že veky povstali slovom Božím, aby - čo je viditeľné - nepovstalo z viditeľného (Žid 11,1.3).

Svet a život nevznikol sám od seba, ale vznikol/povstal Stvoriteľom, ktorý je nielen Autorom, ale aj najvyššou Autoritou života. On vymyslel a ustanovil za základ všetkých vzťahov života lásku a zároveň závislosť na Stvoriteľovi. On ustanovil pravidlá života. A tu začínajú problémy...

Jedným je skutočnosť, že viditeľné povstalo z neviditeľného SLOVOM BOŽÍM. Čo bolo skôr: viditeľné, alebo neviditeľné? Hmota, alebo Boh? Nevieme, iba veríme. Nevieme, lebo tam je opona – onen biblický anjel s ohnivým mečom, alebo priepasť z podobenstva o boháčovi a Lazárovi.

Ja považujem vieru za akýsi šiesty zmysel, ktorý vníma impulzy „z neviditeľného“. Vidí „za obzor“. Existuje nielen viditeľný – hmotný, ale aj neviditeľný, ľudským vnímaním neviditeľný svet.

Súčasný tzv. vedecký myslenie sa snaží vytesniť, vynulovať z ľudského myslenia Boha. Lenže ak odstrániš Boha, potom sa najvyššou autoritou stáva človek. A keď začne človek rozhodovať o tom, čo je dobré a čo zlé, potom sa svet ocitne v chaose. Vo tme. Z celých dejín je kruté svedectvo sveta bez Boha. Aj súčasná vojna na Ukrajine,

či kdekolvek inde. Rozhoduje ten, kto je silnejší, kto má lepšie zbrane na zabíjanie ľudí... zbrojenie...

Druhým problémom je „predstava Boha“. O tom je vlastne celá Biblia – o zápa-se živej viery s modloslužbou. Človek si vytvára boha podľa svojich predstáv. Silné osobnosti, silnú ruku a p. Pritom zneužíva myslenie jednoduchých ľudí...

Ale Biblia dáva jasné svedectvo: naším Bohom je Boh lásky, zjavený v Ježišovi Kristovi (Žid 1,1). A s Ním Kráľovstvo Božie, ktorého podstatou je láska, spravodli-vosť, pokoj, radosť...

A to je ten nový svet, ktorý začal príchodom Ježiša Krista: Vianoce, Veľký piatok, veľkonočné ráno, zoslanie Ducha Svätého. Ktorý sa ustavične vlamuje do tohto nášho sveta a mení myslenie a správanie človeka. Tvorí človeka viery, lásky, nádeje...

O tom je naša viera. Ježišom reformovaná a revidovaná viera. Viera, ktorá vidí za obzor. Viera, ktorá mení kvalitu nášho života...Áno, k takej viere je potrebná aj v dnešnom svete odvaha – to je odvaha viery.

A ja vnímam čoraz viac takých „iskričiek“ viery aj okolo seba, aj vo svete ...

Ján charakterizuje kresťanov ako ľudí, ktorí veria v lásku vo svete, kde všetko sved-čí o tom, že láska je iba popoluška. Druhoradá, bezvýznamná, špinavá, škaredá... Jej krása a sila je vnútorná, skrytá v oriešku, vnútorná, povedali by sme „zhora“.

Vianoce sú ten „rozprávkový bál“, na ktorom Ježiš Kristus, slávny Boží „princ“, alebo dokonca už Kráľ, odkrýva a predstavuje krásu lásky.

Vianoce však nie sú rozprávkou, ale realitou. Do sveta, ktorý je rozvrátený hrie-chom, násilím, nenávisťou, sebeckvom... vstupuje v Ježišovi Kristovi a skrze Neho Božia láska – Láska v plnej sile a kráse – Ježiš Kristus. Podstata sveta, skutočná realita v plnej kráse. Odveká túžba ľudí...

Ján to charakterizuje takto: ***Bolo však pravé svetlo, ktoré osvecuje každého člove-ka prichádzajúceho na svet. Bolo vo svete a svet Ním povstal, ale svet Ho nepoznal. Do svojho vlastného prišiel, a Jeho vlastní Ho neprijali. Ale tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími, tým, čo veria v Jeho meno*** (J 1,9-12).

Kresťania sú ľudia, ktorí uverili a ešte stále veria v lásku. Sú jej nositeľmi. Tú sku-točnú, nebeskú, obetavú, posluhujúcu... Navonok slúžka – obyčajná, často špinavá, jej krása je ukrytá v oriešku, je vnútorná, zhora...

Ale k takej viere je potrebná v tomto svete poriadna odvaha: Odvaha viery, o kto-rej hovorí list Židom.: ***My sme veriaci, aby sme si zachránili život...***

Ježiš nehovorí: ***pokánie čiňte, lebo ste hriešni***, ale hovorí: ***Pokánie čiňte, lebo sa priblížilo Kráľovstvo Božie...*** To je jediná podmienka lásky...

Vianoce prebúdzajú v nás pocit a očakávanie popolušky – Tvoj Kráľ prichádza na osliatku. Učme sa od Neho, lebo ***je tichý a pokorný a Jeho bremeno je ľahké*** a Jeho jarmo netlačí...

Jozef Grexa

Jak zažívat hluboký vztah se svatým Bohem???

Je to vůbec možné?

Dnešní dobu Pán Ježíš charakterizoval (Mt 24,10-12): „***A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět, povstanou lživí proroci a mnohé svedou, a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých.***“

Dnes roste nevěra v jediného Boha a přitom roste víra ve vše možné... Víra v lidi – umělce, sportovce, politiky, ale i víra k zvířatům, hmotným i nehmotným věcem, v techniku, ideologii či víra v moc, slávu a je toho tolik, že se to nedá ani všechno vyjmenovat.

Ruka v ruce s tím roste i vzájemná nenávist, zrady, vraždy, násilí všeho druhu a jako houby po dešti povstávají falešní proroci různého zaměření – s cílem svést mnohé od víry v pravého Boha. A tak i láska křesťanů k Bohu postupně chladne...

Tato skutečnost je vytykána už i církvi v Efezu (Zj 2,3-4).

„Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno, a nepodléhlś únavě. Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku.“

To slovo je tedy aktuální pro každého jednoho z nás...

Jaký je můj vztah k svatému Bohu? Jak miluji já svého Boha? Možná že mluvím, že miluji Boha, ale přitom vůbec nežijí podle Božího slova, ale podle sebe, svých pravidel a možná i v hříchu.

Když oslovuji lidi, aby řekli své svědectví, jak žijí svůj život s Bohem, mnozí tuto službu odmítají... Mnozí svědčí, že chodí na modlitebni procházky, že tam či jinde tráví fantastické chvíle s Pánem. Ale pak by měly jejich životy přinášet i duchovní ovoce. To ale ví jen Pán Ježíš Kristus.

Mít hluboký vztah se svatým Bohem znamená přijmout Pána do svého srdce, uvěřit v Něho a poznávat Ho ve svém životě, Jeho moc i Jeho velikou lásku.

Apoštol Jan při Poslední večeři ležel na hrudi Pána Ježíše, ale když se setkal na ostrově Patmos s oslaveným Kristem, padl k Jeho nohám jako mrtvý...

Toto setkání popisuje (Zj 1,9-18) – že viděl oslaveného Ježíše jako Syna člověka uprostřed sedmi zlatých svícňů – ***byl oděn řízou až na zem, na prsou zlatý pás, Jeho hlava a vlasy bělostné jak sněhobílá vlna, Jeho oči jak plamen ohně, Jeho nohy podobné kovu přetavenému ve vyhni a Jeho hlas jako hukot příboje. V pravici držel sedm hvězd a z Jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč. Jeho vzhled jako když slunce září v plné síle...***

Když jsem Ho spatřil, padl jsem k Jeho nohám jako mrtvý... ale On vložil na mě Svou pravici a řekl: Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý... byl jsem mrtev, - a hle, jsem živ na věky věků... Mám klíče od smrti i hrobu...

Kdo se setkal se živým Kristem, s Jeho láskou, s Jeho milostí, nemůže mlčet. Apoštol Jan nám to všechno popsal, abychom se i my mohli osobně setkat s Ježíšem a mít s Ním osobní vztah.

O každého člověka se vede (zda si to uvědomujeme, nebo ne), neustálý boj. O náš hlas usilují kandidáti politických stran celého spektra a pak už nás téměř nepotřebují.

O nás bojují obchody všeho druhu zboží včetně internetových, aby získali naši přízeň a tak i naše peníze, a už jedeme ve slevových závislostech... Pak jsou tu banky, spořitelny všeho zaměření... S podvodníky máme určitě taky mnohé zkušenosti...

Všechny reklamy jsou zaměřeny cíleně na nás! Zda chceme nebo ne, za mnohým tím stojí duchovní mocnosti, které nás chtějí ovládat a mít nás pod svojí kontrolou a mocí.

Když máme k něčemu hluboký vztah, když něco milujeme, tak se o to hluboce zajímáme. Kdo miluje třeba nějaký sportovní oddíl, dokáže dlouho mluvit nejen o tom oddílu, ale i o hráčích a obvykle je na každém zápase. Nešetří čas ani peníze...

Setkal jsem se i z případy, kdy vybraní lidi studovali podrobně určité systémy ne z lásky, ale proto, aby je pak mohli poškodit a zlikvidovat. Tady nelze mluvit o hlubokém vztahu, ale o vztahu nepřátelském...

Dodávám, že někdy ani velké vědomosti nevedou k hlubokému vztahu.

V Božím slově (Mt 22,37-40) Pán Ježíš odpovídá na otázku zákonníka, které přikázání je největší, takto: „**Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné. Miluj svého bližního, jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.**“

Ten zákoník měl veliké vědomosti... Místo toho, aby přes tyto vědomosti Zákona poznal zaslíbeného Mesiáše, chce Pána Ježíše svými vědomostmi doslova nachytat a odsoudit. Je toto upřímný vztah toho, který byl doslova k tomu určen? Není!

Prosím, zamysleme se nad touto skutečností a pak uvažujme, jaký je můj vztah k Pánu Ježíši?

Připomeňme si, jaký je svatý Bůh, který nám přikazuje, abychom Ho milovali a měli s Ním osobní vztah.

- Hospodin je Bůh, kromě Něho není žádný jiný. Je Stvořitelem všeho!!!
- Zaslíbil, že když Ho budeme opravdově hledat, tak jej nalezneme.
- Když budeme Pána Boha poslouchat, poznávat na svých životních cestách, On bude s námi a nikdy nás neopustí.
- Bůh ve Svém vztahu k nám jde tak daleko, že chce být mým – tvým osobním Bohem, Pánem a Spasitelem.
- Je napsáno (5M 6,4-9): „**Slyš, Izraeli: Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma, nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na věže svého domu a na své brány.**“ To je napsáno proto, abychom si pořád připomínali velikost Pána Boha.
- Hospodin, svatý Bůh je jediná, nevystižitelná, svrchovaná bytost. On je Stvořitel všeho, je Pán a Dárce všeho dobrého, nepochopitelná a tedy nepředstavitelná, nezobrazitelná bytost, svatá láska, kterou člověk poznává jen zčásti... Zjevuje se ve stvoření, v Božím slově, a lze ho přijmout vírou v osobě Pána Ježíše Krista. To je Boží vůle.

Právě v Pánu Ježíši Kristu svatý Bůh k nám projevil tu největší, nepopsatelnou, nepochopitelnou lásku, že Svého jediného Syna poslal na svět, který vzal na sebe naše člověčenství. A co jsme my lidé, jeho stvoření, Jeho děti s ní udělali?

Boží lásku, Božího Syna jsme odmítli, políčkovali, posmívali se Mu, položili jsme na Jeho hlavu trnovou korunu s křikem: **pryč s Ním, ukřižuj Ho. Jeho krev na nás a na naše děti. Pryč s Ním! Nechceme Boha Spasitele, chceme toho lotra a vraha – Barnabáše...**

Bůh i přesto ve Své převeliké milosti chce být v našem srdci, chce mít s námi osobní vztah a vést nás Svým Duchem.

Naše životy, naše slova, naše skutky, naše postoje odrážejí náš vztah buď k Bohu, nebo k Barnabáši... To čte, cítí a vidí naše rodina, naši blízcí, sousedé, spolupracovníci, celé prostředí, ve kterém žijeme.

Vždy se raduji, když slyším svědectví: *Chci být jak můj táta, chci být jak moje máma, jsou pro mě živým vzorem života s Pánem Ježíšem...*

Vzpomínám na svědectví jednoho mladíka, který svědčil: *Rodiče mi dali všechno: peníze na studium, dům i auto, ale nedali mi to nejdůležitější, abych uvěřil v Pána Ježíše Krista. Až teď, když jsem Ho osobně poznal a odevzdal jsem svůj život do Jeho vedení, jsem nejšťastnějším člověkem...*

Na to, jak prožívat hluboký vztah s někým, je mnoho i vědeckých doporučení, které mnohdy vykazují určité výsledky.

- Například: - Budte co nejupřímnější,
- nebojte se přiznat zranitelnost,
- projevujte soucit,
- převezměte zodpovědnost,
- mějte před sebou cíl: vyřešit každý problém...

Tyto vědecké instituce používají nejmodernější metody a technologie, ale bez Boha. I když dosahují mnohé úspěchy, svět spěje pořád k horšímu.

Na dokreslení se podívejme na Boží slovo (2Tim 3,1-5): **„Věž, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmířitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhostejní k dobrému, zrádní, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním Ho budou popírat. Takových lidí se straň!“**

Hluboký vztah k Bohu pramení z osobního setkání s Ním, poznání svého hříšného vztahu a pak osobní odpovědi na tuto Boží milost. Tou odpovědí je:

1. Milovat Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.
2. Milovat své bližní jako sám sebe.
3. Sloužit bližním i Bohu svými dary, službou...

Toto není fráze, ale skutečnost. Svatý Bůh chce, abychom s Ním měli hluboký osobní vztah. Je to Jeho vůle.

To je nesmírná Boží milost, ale i nabídka adresována všem lidem.

Přijmout jí, nebo ignorovat, je teď jen a jen na každém z nás osobně...

Milan Pecka

Kostol Svätej Trojice otvorený pre verejnosť – reflexia

Len sa bojte Hospodina a slúžte Mu verne a z celého svojho srdca; veď vidíte aké veľké veci učinil s vami! (1Sam 12,24).

Otvorenie nášho kostola Svätej Trojice pre verejnosť cez letné prázdniny by sa už dalo považovať za tradíciu, keďže cez tohtoročné leto sa tak stalo už po šiestnásty raz. Prvé leto „kostola pre verejnosť“ sa realizovalo v r. 2009 a potom každoročne.

V zmysle citovaného biblického textu sme (v modlitebnom spoločenstve nášho zboru) aj my videli i cítili, že náš Boh s nami i v nás koná veľké veci. Boží Duch nás inšpiroval v bázni voči Bohu k vernej službe z celého srdca počas šiestnástich rokov.

Áno, modlitebné spoločenstvo má túto aktivitu na starosti, ale do služieb v kostole sa ochotne zapájajú aj ďalšie sestry a bratia. Preto srdečne ďakujeme všetkým za pomoc v tejto Bohu milej službe. Dokazuje to ochotu a lásku k blíznym a Bohu; ale aj lásku k nášmu Kostolu Svätej Trojice. Nech nám všetkým Pán Boh zo Svojej lásky bohato požehná.

Pripájam aj štatistiku návštevnosti nášho *Kostola Svätej Trojice* cez prázdniny 2024. Kostol si počas 15 dvojhodinových služieb prišlo pozrieť spolu 917 osôb a podľa národnosti bolo 438 Slovákov, 179 Poliakov, 119 Čechov, 54 Nemcov, 60 z Veľkej Británie, 13 Litovčania, 10 Maďarov, 1 Holanďan, 4 Taliani, 2 Fíni a 37 neidentifikovaných.

A pridám ešte zážitok z prvej služby: Počas nej vošli do kostola dáma a mladší pán, ktorý sa nápadne rozhliadal po priestore kostola. Po niekoľkých vetách v rozhovore s dámou vyšlo najavo, že do Popradu prišiel z Bratislavy, že ona je matka tohto pána, ktorého veľmi zaujíma história, špeciálne genealógia a heraldika. Všimol si erb na našom organe a zaujala ho napravo od oltára náhrobná doska farára Andreasa Fabriczyho s latinským nápisom, ktorý vedel preložiť do slovenčiny. Do evidenčného zošita služieb napísal: Ďakujem za možnosť vidieť znova niečo nové. Marek Gilányi. Rád si kúpil aj knihu o histórii nášho zboru *A budete mi svedkami*. Cez internet som potom, vygooglila, že Mgr. Marek Gilányi pracoval na Ministerstve školstva, vedy, výskumu a športu SR a (ako uznávaný heraldik) je aj autorom viacerých kníh o erboch osobností našej histórie.

*Zuzana Valeková, MoS ECAV
prevzaté zo: Zborový list popradských evanjelikov 2024 č. 6*

Služba v našom kostole

Tak ako po iné roky sme sa aj toto leto pričínili o to, aby náš kostol bol otvorený pre verejnosť a aby si ho čo najviac ľudí mohli pozrieť.

My dve sme už veľmi „dobře zohratá“ dvojica a každého, kto do chrámu vošiel, sme srdečne privítali, aj sa prihovorili, aby sme tak zistili aj ich národnú príslušnosť. Chceme sa podeliť o niekoľko postrehov a krátkych zážitkov z tejto služby:

Keď sme mali službu, otvárali sme kostol pred dvanástou a zatvárali o osemnástej hodine. Krátko po otvorení vošiel jeden pán a dal sa s nami do reči: „*Aký som rád, že dnes môžem byť v tomto kostole, lebo ja som od Košíc a už 20 rokov chodím služobne do Popradu. Kostol bol vždy zatvorený a preto som veľmi rád, že dnes môžem vidieť aj jeho interiér.*“ Po rozhovore sme ho usadili do lavice, kde si mohol prečítať históriu cirkevného zboru i kostola. Dojala ho história našej cirkvi, keď naši predkovia museli odovzdávať svoje kostoly katolíckej cirkvi a povedal, že to bola veľmi zlá doba a že verí, že sa už nikdy nezopakuje.

Ďalší návštevník sa vyslovil: „*Taký som šťastný, že tu dnes môžem byť. Keď som išiel na obed, všimol som si otvorené dvere na kostole. Ešte nikdy som tak rýchlo nezjedol obed ako dnes a to len preto, aby som mal šťastie, že tie dvere budú ešte otvorené... a tak sa aj stalo.*“ Pán bol veľmi príjemný, prečítal si históriu a tiež bol veľmi dojatý, lebo sa dozvedel, čo nevedel a povedal: „*Ja som gréckokatolík, ale vy evanjelici ste si veľa vytrpeli. História sa nedá vymazať, ale pevne verím, že tie zlé časy sú už navždy za nami.*“

Zaujímavý bol aj mladý muž (asi 30-ročný), ktorý bol veľmi nespokojný, ale povedal, že sa chce porozprávať a pomaly otváral svoje srdce. My sme ho počúvali a zdôveril sa, že je pokrstený ako katolík, chodil do Bratskej cirkvi, ale chce sa stať evanjelikom a byť aj konfirmovaný. Keď povedal, že je z Bratislavy-Dúbravky, nasmerovali sme ho prihlásiť sa u brata farára Bednára. Ktovie či tak urobil... snáď sa to niekedy dozvieme.

Kostol navštívilo viac katolíkov a pýtali sa aj na to, čo ich zaujalo, že evanjelici neuznávajú Pannu Máriu ako matku Božiu. Keď som vysvetľovala, že my ju uznávame, len sa ku nej nemodlíme – my sa modlíme k Bohu a Božiemu Synovi Ježišovi Kristovi – zaznela otázka, či som farárka. Takú otázku som ešte od nikoho nepočula, ale potešilo ma to.

Kostol navštívilo veľa zahraničných turistov, každého sme usadili do lavíc a oni uvítali, že našu históriu si mohli prečítať vo svojom jazyku. Veľmi sa chceli s nami porozprávať Angličania, ale, keďže ich reč neovládame, bolo to len tak „rukami-nohami“.

S Poliakmi bolo veselo. Jeden z nich povedal, že je kazateľ Apoštolskej cirkvi – bol so svojou manželkou a s dvoma vnúčatami – a vravel, že ich je tam veľmi málo, pretože Poľsko je katolícke, ale na Sliezske sú evanjelici. My sme sa pochválili, že sme tam boli na výlete a že je tam krásny veľký evanjelický kostol.

Tak, to je len niekoľko situácií, ktoré sme zažili pri dohlade v kostole, keď bol cez prázdniny otvorený pre verejnosť.

Ale čo nás trápí je, že návštevnosť našich členov zboru na službách Božích je veľmi slabá a do kostola chodia len tí istí... veď nám by sa nedela ani nerátala, keby sme do chrámu Božieho nešli.

Už teraz sa tešíme na službu o rok v lete, ak sa dožijeme.

Anna Uličná a Alena Liptajová
prevzaté zo: Zborový list popradských evanjelikov 2024 č. 6

BRT 2024

Tohtoročný *Biblicko-rekreačný týždeň* (BRT) v Herľanoch sa konal od 7. do 11. októbra. Téma Žijeme (s) Pánom bola vybratá na základe biblického textu (Gal 2,20) ***Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus. A nakoľko teraz žijem v tele, žijem vo viere v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a seba samého vydal za mňa.***

Pondelkovú otváraciu bohoslužbu, zameranú na odpustenie, mal brat farár Stanislav Kocka, vedúci MoS ECAV. Potom nás privítal domáci brat farár Ľuboslav Beňo a oboznámil s programom týždňa. V modlitbách sme náš pobyt odovzdali do Božích rúk. Vo večernej pobožnosti sa nám prihovril dozorca CZ Rankovce brat Hrehor a potom nasledovalo predstavovanie účastníkov. Tento rok prišlo 34 účastníkov vrátane štyroch sestier z nášho zboru. Na záver dňa nám brat Emil Kroczeck premietol zábery z minuloročného BRT aj z tohtoročnej marcovej konferencie MoS v Starej Turej.

Utorok začal rannou pobožnosťou s kazateľom bratom farárom Jaroslavom Petrom z Obišoviec. Prihovárал sa nám na biblický text Joz 24,14-15. Pred kázňou i po nej sme zaspievali pieseň a modlili sme sa za požehnanie. Ranné pobožnosti boli vždy s iným kazateľom. Prednášku *Prebudenie hriešneho človeka* mal brat pastor Zbyšek Kaleta z Albrechtíc pri Českom Tešíne. Pre prednášku vybral text Gal 2,22 a povedal, že ľudia si uvedomujú, že potrebujú Ježiša, lebo zisťujú, že všetko sami nezvládnu. A keď prijímajú Božiu milosť, mení sa ich identita. Prvý moment pre zrod nového človeka je krst (za krst vodou ďakujeme Božiemu slovu) a ním je spečatené prebudenie. Potom, keď zažíva zvraty, výzvy, pochybnosti... tie vystrieda úžas a jasné uvedomenie: moja identita je v Kristovi! Ako a kedy sa rodí viera? Viera je naozaj z počutia. Nie je to výsledok nášho snaženia, vôle, veku, zrelosti, intelektu, zdokonaľovania, ale Božie zvrchované rozhodnutie. Podľa 2Kor 13,5 máme sami seba vyskúšať, preskúmať a poznávať, že je v nás Ježiš Kristus.

Vždy pred aj po prednáškach sme spievali pieseň a modlitbami sme ju vkladali do Božích rúk. A po každej prednáške bol čas na otázky a odpovede, či zážitky Božieho pôsobenia.

Odpoludnia sme sa rozdelili do dvoch modlitebných skupín, ktoré viedli sestra farárka Beňová a brat farár Beňo.

Vo večernej pobožnosti kázal brat Emil Kroczeck zo Sliezska. Aj večerné pobožnosti viedol vždy iný kazateľ. Brat Kroczeck nám ponúkol dokumentárny film o Jurajovi Tranovskom a film *Pre Bibliu svätú*.

V stredu nám opäť prednášal pastor Zbyšek Kaleta na tému Život nového človeka. Život nového človeka potrebuje kvalitné základy zdravého kresťanského života: zotrvať v apoštolskom učení a v spoločenstve, v lámaní chleba a na modlitbách. To sú štyri piliere, na ktorých má stáť budova života nového človeka. Sviatosti našej cirkvi sú zahrnuté do duchovného sveta a nie sú závislé na našich výkonoch. Ak ich prijímame vierou, potom – bez ohľadu na našu hriešnosť – fungujú. Nový človek má novú identitu v Pánovi Ježišovi Kristovi. Získavame ju pokáním, vierou a krstom. A za tým idú: láska k Písmu, spoločenstvu, modlitbe, Večeri Pánovej. A potom nasledujú: chválenie Boha, služba, radostné a hojné dávanie.

Popoludní boli dva semináre. Prvý, opäť s bratom pastorom Kaletom, bol o odovzdávaní viery. Pritom použil názornú pomôcku štafetový kolík. Prvý príklad odovzdania viery máme v Jákobovi, ktorý ju odovzdal svojim synom; podobne Eliáš Elízeovi, Mojžiš Jozuovi, Ježiš Svojim učeníkom. My dnes môžeme – a aj máme – štafetový kolík viery odovzdať vo svojej domácnosti, v širšej rodine, aj vo svojom okolí. Aj „kresťanský štafetový beh“ je pre mnohých bežcov... pri odovzdávaní viery je dôležité, aby všetci zostali v zbore a odovzdávali ju ďalej. Dôležité tiež je ako a komu vieru odovzdávame. Máme pri tom použiť nadšenie i radosť a v modlitbách prosiť o takýchto ľudí a žehnať im.

Hnutie prebudenia v ECAV bol druhý seminár – od brata Mikuláša Liptáka. Vysvetľoval, že korene prebudenia sú v pietizme, čo je hnutie zbožnosti od druhej polovice 17. st. Je to vnútorná premena človeka, teda znovuzrodenie. Dôležité je študovať Božie slovo, prakticky ho žiť a odovzdávať štafetový kolík viery ďalej. Prvý predstaviteľ a zakladateľ pietizmu je Philipp Jacob Spener, teológ pôsobiaci vo viacerých mestách Nemecka, ktorý v Halle založil pietistickú univerzitu. Napísal dielo *Pia desideria* (*Zbožné túžby*), ktoré vyšlo v r. 1675 a vydáva sa dodnes. Je o zveľaďovaní našej evanjelickej cirkvi. P. J. Spener zakladal spoločenstvá pre duchovný rast veriacich a zdieľanie sa o tom čo čítam a verím. Stretávali sa muži – magistri i študenti teológie – a neskoršie každý, kto chcel prísť (1Kor 14,26).

Tieto impulzy prevzal druhý predstaviteľ pietizmu August Herman Francke, Spenerov žiak. Založil mnoho nadácií a od neho si vzal príklad aj misionár Georg Müller. Aj na Slovensku sme mali predstaviteľa pietizmu. Bol ním rodák z Očovej Matej Bel, nazývaný „veľká ozdoba Uhorska“.

Večer opäť vyplnil brat Krocze kresťanskými hudobnými klipmi.

Štvrtkovú prednášku *Kresťan pod tlakom* mala sestra farárka Monika Beňová podľa biblického textu z 1Tes 2,18-3,8. Že kresťan žije pod tlakom, cítil aj apoštol Pavol, ale nedovolil, aby ho tlak premohol. Kresťan musí nájsť spôsob, ako prezentovať vieru a Pavol to vyjadril: **Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus**. Kresťan je pod tlakom zvonka i zvnútra, ale vždy má nádej a to je radosť, veniec slávy. Človek má aj túžbu, teda aktívne rozhodnutie, že chce niečo dosiahnuť. Človek má aj plány a tie nám pomáhajú, aby život bol zmysluplný a posúval nás dopredu. Apoštol Pavol sa dobrovoľne rozhodol zvestovať evanjelium pohanom. Táto služba tiež vyvíjala tlak na jeho život – Satan mu bránil v tejto práci a Pavol cítil, že tlak nie je od Boha, avšak po-

zeral dopredu. Pán Ježiš bol jeho nádej a Kristus je aj naša nádej a radosť. Pavol žil radosťou, a tá je ovocie Ducha Svätého. Konanie dáva zmysel našej práci i službe a vieme, že odmena – veniec víťazstva – je pre veriacich pripravená.

Popoludní sme prijali sviatosť Večere Pánovej, ktorú prislúchoval brat farár Marek Cingel, tajomník biskupa VD ECAV. Pre kázeň si vybral text Mt 5,38-45.

Večer v programe vystúpil spevokol CZ ECAV Rankovce a ďalší, tvorený účastníkmi BRT a vypočuli sme si aj pozdravy a svedectvá.

Piatok bol posledný deň pobytu. Po rannej pobožnosti, ktorú mal senior Košického seniorátu Samuel Linkesch, nasledovala prednáška *Evanjelická cirkev Kristova a jej perspektívy*. Brat generálny biskup Ivan Elko ju rozdelil do troch častí. K téme *Modlitba* povedal, že Božie slovo má na ňu štyri pohľady: ***Neprestajne sa modlite*** (1Tes 5,17); ***Keď aj vy pomáhate modlitbou za nás*** (2Kor 1,11); ***V modlení vytrvajte, bďte pri nej a dobrorečte*** (Kol 4,2); ***Veď Boh, váš Otec, vie, čo potrebujete, skôr, ako Ho prosíte*** (Mt 6,8).

V druhej časti *Cirkev a jej charakter* povedal, že Písmo zaznamenáva, že Pán Ježiš si postavil Svoju cirkev, bola to Jeho aktivita a povolal si nás ako spoločenstvo. Cirkev nevlastníme my, ona je Pánova. Má mať charakter-kvalitu: má byť čistá, bez poškvrny, má sa vedieť brániť, má svoj vnútorný život. Diabol však pripravuje rôzne krízové situácie a ťažké skúšky, ktorým musí cirkev čeliť. Preto naše modlitby majú byť na povzbudenie.

Tretia časť bola *Za čo sa modliť*. V ECAV máme pomôcku – *Víziu na päť prstov*. Prsty ruky sú symboly cirkvi: *Zvestovať*, *Slúžiť*, *Radovať sa*, *Bdiť* a *Podporovať*. Na záver brat biskup uviedol sedem aktivít cirkvi, ktoré budú v najbližších mesiacoch tohto a budúceho roka, za ktoré sa treba modliť. Brat generálny biskup zodpovedal otázky prítomných.

Potom nasledovalo záverečné zhodnotenie pobytu. Modlitbami sme sa poďakovali organizátorom za prípravu a priebeh BRT a Bohu za požehnanie celého pobytu. Nasledoval obed a nasýtení, telesne aj duchovne, sme sa rozišli v nádeji, že sa o rok opäť stretneme.

Božena Balogová
prevzaté zo: Zborový list popradských evanjelikov 2024 č. 6

ODKAZY VEDENIA MoS

- ❶ Drahé sestry a bratia. S vďačnosťou a nádejou sme v posledných dňoch starého roka pripravili našu konferenciu – ak nám to Pán dovoľí, tak bude 9. – 11. 5. 2025 v Badíne (boli sme tam už r. 2018). Presnejšie informácie budú uprostred budúceho čísla. Prosme Pána už teraz o požehnanie jej prípravy aj uskutočnenia.
- ❷ **Dobrá sejbá 2025.** Klasické misijné čítanie na každý deň. Má 366 strán, stojí 1€ plus poštovné a balné. Objednávkvy vo ViViTe.
- ❸ **Prihlášky, zmeny adries, či odhlásenia tých, ktorí už nie sú členmi,** hláste Ľuboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce.
- ❹ **Príspevky** (vo výške 10,- € na člena a 7,- € na nečlena/sympatizanta/odberateľa MoSta) treba posilať na náš účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov Ľuboslavovi Beňovi.
- ❺ Vďaka Pánovi, aj Vaším modlitbám je už **Tesnou bránou 2025** skoro vypredaná. Prosme Pána o požehnanie jej čitateľov.
- ❻ Do Nového občianskeho roka 2025 **prajeme** všetkým našim členom i čitateľom MoŠt-a **požehnanie** nebeského Pána, aby sme boli jasným svetlom a slanou soľou tomuto svetu!

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** Miki Lipták; ViViT s.r.o., Krvavé pole 28, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin